

สิบสอง เรื่องราวที่ประสพ

เจียงหลิงเยว่คล้ายกำลังฝันถึงเรื่องหนึ่งที่ยาวนาน เป็นห้วงฝันอัน
อลหม่านระลอกหนึ่ง นางรู้สึกว่ตนกำลังจมดิ่งลงไปในความเว้งว่างอัน
มืดมิดนี้ มองไม่เห็นสิ่งใด ทั้งยังไม่ได้ยินเสียงอะไร

กระทั่งลืมตาตื่นขึ้นมา นางจึงพบว่าตนถูกขังไว้ในห้องศิลาภายใน
สุสานกระป๋ี่สำนักควานเตา รอบด้านไร้ผู้คน แชนชาสองข้างล้วนถูก
พันธนาการด้วยโซ่เหล็กคล้องกุญแจ แสงสีทองหนึ่งชั้นปกคลุมอยู่รอบ
ตัวนาง

“เกิดเรื่องใดขึ้น ผู้ใดขังข้าไว้” เจียงหลิงเยว่พยายามกระชากโซ่เหล็ก
ที่อยู่บนมือออกเต็มแรง แต่มั่นกลับไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

นางตะโกนเสียงดังด้วยความร้อนใจ “มีคนอยู่หรือไม่! ใครก็ได้ช่วย
ข้าที!”

เจียงหลิงเยว่ตะโกนอยู่นานจนลำคอแห้งผากก็ไม่เห็นมีคนเข้ามา นาง
ท้อใจ จึงหยุดตะโกนแล้วเผยหน้าขึ้นมองกำแพงศิลาที่อยู่เหนือศีรษะ

นางจำได้ว่าเมื่อคราวก่อนตอนที่หลิวชิงหวนต่อสู้กับนางมารชุด

เหลือผู้นั้น แรงกระแทกทำให้กำแพงศิลาเสียหายเป็นรูโหว่ แต่บัดนี้ไม่รู้
ว่ารูนี้ถูกอุดตั้งแต่เมื่อใด

ผู้ใดเป็นคนอุดรูและพานางมาขังไว้ในที่แห่งนี้กันหนอ?

เจียงหลิงเยว่เจ็บแปลบที่ศีรษะ นางอยู่ในสุสานกระบี่จึงไม่รู้ว่าเวลานี้
เป็นยามกลางวันหรือกลางคืน รู้สึกเพียงว่าเวลาในที่แห่งนี้ดำเนินไปอย่าง
เชื่องช้ายิ่งนัก

เมื่อพักได้ครู่หนึ่ง นางก็ตะโกนออกไปด้านนอกอีกครั้ง แต่ก็ยังไร้
คนตอบกลับเช่นเดิม

นางเริ่มกระซกโช้ที่ตึงแขนเอาไว้อย่างร้อใจ ใช้ตัวกระแทกมัน
พลั้งสีทอง ทว่าพยายามอยู่นาน นอกจากจะออกไปไม่ได้แล้ว ศีรษะก็ยัง
เลือดอาบเพราะแรงกระแทก

“นี่มันเรื่องอะไรกัน! ใครก็ได้ปล่อยข้าออกไปที!” เจียงหลิงเยว่ใกล้
จะเสียนสติเต็มที

ไม่รู้ว่ารออยู่นานเพียงใด นางเริ่มหิวขึ้นมาเล็กน้อย หลังผ่านไป
ระยะหนึ่ง นางก็หิวจนไม่รู้สึกริหิวแล้ว แต่ต่อมาไม่นานก็เริ่มหิวขึ้นมา
อีกครั้ง

เป็นเช่นนี้อยู่หลายครั้ง กระทั่งในที่สุดนางก็ได้ยินเสียงใครบางคน
เปิดประตูสุสานกระบี่ นางดีใจเสียจนอยากจะหัดกายลุกขึ้นยืน แต่เมื่อ
พบว่าโช้ตรวนยังพันนาการนางไว้ จึงทำได้แค่คุกเข่าลงกับพื้นเท่านั้น

ไม่นานประตูห้องกระบี่ก็เปิดออก

หลิวซิงหฺรานเดินเข้ามาด้านใน ในมือหิ้วกล่องอาหารมาใบหนึ่ง

“อาจารย์ซิงหฺราน!” เจียงหลิงเยว่เห็นหลิวซิงหฺรานก็ตะโกนเรียกด้วยความ
ตื่นเต้น “หลิวซิงหฺราน! ท่านมาช่วยข้าใช่หรือไม่?”

หลิวซิงหฺรานคล้ายกับไม่ได้ยินนางเรียกขานเช่นนี้มานาน จึงมองนาง
อย่างอึ้งงันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็หิ้วกล่องอาหารเข้าไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ
พลางกล่าว “หลิงเยว่ เจ้าได้สติแล้ว รู้หรือไม่ว่าเจ้าลุ่มคลั่งอยู่นานเท่าไร”

“ข้าคลุ้มคลั่งหรือ” เจียงหลิงเยว่ไม่เข้าใจ นางยกโพตรวนพันธนาการ
รอบข้อมือขึ้นมา พลังขมวดคิ้วถามหลิวชิงหฺราน “ข้าคลุ้มคลั่งตั้งแต่
เมื่อใด ไยข้าจึงจำไม่ได้เลย”

หลิวชิงหฺรานมองนางนิ่งๆ “เจ้าจำไม่ได้เลยหรือ เช่นนั้นจำเรื่องที่เจ้า
ทำร้ายซางอวี่กับท่านลุงเจียงได้หรือไม่”

“ซำรี!” เจียงหลิงเยว่ยกมือขึ้นชี้ปลายจมูกตนเองด้วยความตกตะลึง
“ข้าทำร้ายพี่สาวกับท่านพ่อ? เป็นไปได้อย่างไร! วรรณกรรมน้อยนิด อาจารย์
ชิงหฺรานล้อข้าเล่นกระมัง”

“แล้วเรื่องที่เจ้าทำร้ายกู่จิ่งจื่อเล่า” หลิวชิงหฺรานถามต่อ

เมื่อได้ยินชื่อกู่จิ่งจื่อ เจียงหลิงเยว่ก็ร้อนรนขึ้นมาทันที พลังเอ่ยถาม
อย่างเคร่งเครียด “ข้าทำร้ายกู่จิ่งจื่อด้วยหรือ ข้าจะทำร้ายเขาได้อย่างไรเล่า!
ทั้งที่ข้า...” ...ชอบเขา

คำนั้นกลับมิได้เอ่ยออกมา...

เจียงหลิงเยว่ชอบตารึ้นแดงขึ้นมาอย่างอดรนทนไม่ไหว นางเอ่ยถาม
หลิวชิงหฺรานด้วยความร้อนรน “อาจารย์ชิงหฺราน ท่านรีบบอกข้ามาเถิดว่า
เกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่”

แค่มองท่าที่ร้อนรนของนางก็ได้คำตอบแล้ว หลิวชิงหฺรานสุดลม
หายใจเข้าลึกเอือกหนึ่ง ก่อนจะหยิบอาหารจากกล่องมายื่นให้เจียงหลิงเยว่
และสารยายเรื่องที่นางถูกจิตมารเข้าแทรกให้ฟังอย่างละเอียด

เจียงหลิงเยว่ไหนเลยจะยังมีใจกินอาหาร นางฟังทุกคำที่หลิวชิงหฺราน
เอ่ยออกมาด้วยความตั้งใจ ยิ่งฟังความหวาดกลัวก็ยิ่งทวีคูณ ตอนที่ได้ยิน
ว่ากู่จิ่งจื่อถูกกระบี่ของบิดาแทงทะลุหัวใจเพื่อปกป้องนาง นางถึงกับอุทาน
ขึ้นด้วยความตกใจและร่ำไห้ถามหลิวชิงหฺราน “ตอนนี้กู่จิ่งจื่อเป็นอย่างไร
บ้าง”

“กลัวพาเขากลับไปรักษาตัวที่หุบเขาเย่าหฺวงแล้ว น่าจะไม่นะอะไร”
หลิวชิงหฺรานหลุบตาลง ไม่ได้เอ่ยวาจาออกไปกว่านี้

เจียงหลิงเยวเห็นท่าที่ปิดบังของเขาก็เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่วางใจ “ท่านอย่ามาโกหกข้า! เขาบาดเจ็บเพียงนั้นจะไม่เป็นอะไรได้อย่างไร ข้าจะไปเยี่ยมเขา! ปลอยข้าออกไปเดี๋ยวนี้!”

เจียงหลิงเยวเขย่าแขนทั้งสองข้างด้วยอารมณ์ท่วมท้น โช้เหล็กบนข้อมือของนางส่งเสียงดัง ‘กิ้งกั’

“หลิงเยว” หลัวชิงหฺรานเอ่ยปรามนางในทันที “ก่อนเจ้าจะห้วงเขา ไม่รู้ห้วงตนเองก่อนเถิด”

เจียงหลิงเยวเฝยหน้าถามเขาอย่างตื่นตระหนก “ข้า? ข้าทำไมหรือ”

หลัวชิงหฺรานเฝยหน้าขึ้นมองม่านพลังสีทองที่ขังเจียงหลิงเยวไว้แล้วถามย้อน “เจ้ารู้หรือไม่ว่านี่คืออะไร”

เจียงหลิงเยวส่ายหน้าอย่างร้อนรน

หลัวชิงหฺรานเอ่ย “นี่คือค่ายกลผนึกมารของพรรคหลิงเซียว”

“ค่ายกลผนึกมาร?” เจียงหลิงเยวตกตะลึง

หลัวชิงหฺรานผงกศีรษะ

ครึ่งเดือนก่อนเจียงหลิงเยวถูกจิตมารเข้าแทรกกะทันหัน หลังจากทำร้ายเจียงซางอวี๋จนบาดเจ็บและลักพาตัวผู้จิ้งจอกไปแล้ว ผู้คนต่างพากันตามหาไปทั่วทุกสารทิศ แต่กลับไม่เจอกระทั่งเงาร่างของพวกเขา

ยามนั้นเป็นช่วงที่นางมารลี้กลับออกปล้นชิงกระบี่ ทุกคนในยุทธภพล้วนตกอยู่ในอันตราย เจียงชีวส่วยคะเนว่าหลังนางมารผู้นี้กวาดล้างสำนักความเตาแล้ว ก็เป็นไปได้ว่าจะไปชิงกระบี่มัจฉาจินที่เจดีย์ธรรมผุญต่อ จึงแจ้งให้ทุกสำนักรีบมุ่งหน้าไปที่เจดีย์ธรรมผุญเพื่อคุ้มกันปรมาจารย์อี้จื่อและศิษย์ที่เหลือในสำนัก นำกระบี่มัจฉาจินมารวมตัวกับพวกเขาที่สำนักความเตา

จอมยุทธ์เหล่านั้นอดทนเดินทางนอนกลางดินกินกลางทรายมาตลอดทางจนถึงเชิงเขาเหิงหวาในที่สุด เฟิงหฺรูลู่ย ประมุขพรรคหลิงเซียวสัมผัสปราณมารที่อยู่ใกล้ๆ ได้ เขาจึงให้คนไล่ตามปราณนั้นไป และพบกับ

เจียงหลิงเยว่ที่กำลังถูกจิตมารเข้าแทรกพอดี

เฟิงหฺรู่สฺยคิดจะสังหารนางที่นั่นทันที แต่เคราะห์ดีที่หลิวซิงหฺรฺานปรากฏตัวและห้ามเขาไว้ได้ทันเวลา

ทุกคนช่วยกันพาเจียงหลิงเยว่กับกู่จิ้งจี้กลับมาที่สำนักควานเตา เพราะกลัวว่าเจียงหลิงเยว่จะถูกจิตมารเข้าแทรกและหันมาทำร้ายผู้คนอีก เฟิงหฺรู่สฺยจึงกักนางไว้ในค่ายกลผนึกมาร

หลิวซิงหฺรฺานไล่ต้นสายปลายเหตุให้เจียงหลิงเยว่ฟังรอบหนึ่ง เจียงหลิงเยว่ฟังจบก็งุนงง ทันใดนั้นก็ฉุกคิดบางอย่างขึ้นมาได้

“ที่แท้เป็นเพราะข้าถูกจิตมารเข้าแทรกจึงถูกขังไว้ด้านในนี้สินะ” เจียงหลิงเยว่พึมพำ แต่คล้ายจะมีบางอย่างไม่ถูกต้อง นางจึงเอ่ยถามหลิวซิงหฺรฺานด้วยความแปลกใจ “วรยุทธ์ข้าอ่อนด้อยเพียงนี้จะถูกจิตมารเข้าแทรกได้อย่างไร ท่านพ่อกับประมุขเฟิงผู้นั้นเข้าใจผิดไปแล้วกระมัง”

เมื่อได้ยินนางถามเช่นนั้น หลิวซิงหฺรฺานก็พลันหลบตาลงพลงขมวดคิ้วแน่น ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยตอบเจียงหลิงเยว่เสียงเบา “หลิงเยว่ ที่เจ้าตกสู่วิถีมารมิใช่เพราะฝึกยุทธ์จนถูกธาตุไฟเข้าแทรก”

“เช่นนั้นเป็นเพราะเหตุใดเล่า” เจียงหลิงเยว่ไม่เข้าใจ

หลิวซิงหฺรฺานนิ่งงันไปครู่หนึ่ง ขบริมฝีปากแล้วเอ่ยต่อ “เพราะเจ้าเป็นมาร”

“มาร?” เจียงหลิงเยว่ตะโกนออกมาอย่างตื่นตกใจพร้อมกับชี้ที่ตัวเอง แล้วเอ่ยอย่างตกตะลึง “ท่านหมายความว่าท่านพ่อข้าเป็นมารหรือไม่ใช่สิ ท่านพ่อดูปกติมาก หรือท่านแม่ข้าเป็นมาร มิน่า ข้าถึงไม่เคยได้พบท่านแม่มาก่อน เพราะนางเป็นมารนี่เอง ท่านพ่อถึงได้ไม่ต้องการข้า”

เจียงหลิงเยว่ยังคงคาดเดา

หลิวซิงหฺรฺานมองใบหน้าไร้เดียงสาของนาง สุดท่ายก็อดพูดความจริงไม่ได้ “หลิงเยว่ ความจริงแล้วท่านลุงเจียงมิใช่บิดาที่แท้จริงของเจ้า”

“ฮะ?”

เจียงหลิงเยว่เบิกตาโพลงขณะมองหลิวชิงหฺราน ตัวแข็งทื่อไปเสียแล้ว นางหลับไปเพียงตื่นเดียว เหตุใดโลกภายนอกถึงได้เปลี่ยนผันไปเช่นนี้

เริ่มจากบอกว่านางถูกจิตมารเข้าแทรก ต่อมาก็บอกว่าเจียงชิวส่วยมิได้เป็นบิดาที่แท้จริง สรุปแล้วยังมีเรื่องน่าพร่ำพรังอันใดรอคอยนางอยู่อีกกันแน่

“อาจารย์ชิงหฺราน ท่านลื้อข้าเล่นกระมัง ท่านพอรักข้าออกปานนี้ จะมีผู้ใช้ให้กำเนิดข้าได้อย่างไร” เจียงหลิงเยว่เอ่ยคำนี้ไม่ยอมเชื่อ

“เป็นเรื่องจริง บิดาที่แท้จริงของเจ้าคือมู่ไปเฟิง เจ้าสำนักขุนเขากระบี่เทวะ” หลิวชิงหฺรานเอ่ย “เจ้าคือบุตรสาวของเขากับเจียงเยียนตี้”

คล้ายกับมีเสียงระเบิด ‘ตูม’ ดังขึ้นในหัวเจียงหลิงเยว่ นางมองหลิวชิงหฺรานด้วยสีหน้าตระหนกตกใจ อ้าปากค้าง แต่ไม่เอ่ยวาจาได้ออกมา

หลิวชิงหฺรานเอ่ยต่อ “ปีนั้นมู่ไปเฟิงตกสู่วิถีมาร สังหารล้างสำนักขุนเขากระบี่เทวะ ขณะนั้นเจียงเยียนตี้จวนจะคลอดบุตร ท่านลุงเจียงติดตามท่านอาจารย์ไปเยี่ยมเยียนนางที่สำนักขุนเขากระบี่เทวะ เมื่อเห็นมู่ไปเฟิงตกสู่วิถีมาร เขาก็อาศัยจังหวะซุลมุนช่วยเจียงเยียนตี้หนีออกไปและพานางกลับพรรคชิงเหอ

“ด้วยเหตุนี้เข้ากับท่านแม่ของเจ้าจึงรอดพ้นจากความตาย เจียงเยียนตี้คลอดเจ้าก่อนกำหนด ท่านตาของเจ้าคือเจียงเทียน ประมุขพรรคชิงเหอในยามนั้น เขาไม่อยากให้เจ้าต้องเดือดร้อนไปด้วย จึงพาเจ้าไปซ่อนตัวไว้ คนทั้งยุทธภพต่างกล่าวหาว่าเจียงเยียนตี้ให้กำเนิดตัวกาลกิณีออกมา แต่คิดไม่ถึงว่าเจียงเยียนตี้กลับทำใจยอมรับการปราบมารครั้งนี้ไม่ได้ และไม่เชื่อว่าสามีจะเป็นจอมมารสังหารผู้คน ทั้งยังประกาศว่าเจียงชิวส่วยเป็นผู้ปรกปรำทำร้ายมู่ไปเฟิง ก่อนจะพาตัวชาวอวี๋ที่อยู่ในห่อผ้าหนีไป จากนั้นก็ปล่อยกุโลหิตไสนางแล้วกระโดดลงจากหน้าผาไป

“หลังท่านตาของเจ้าทราบเรื่องก็ทุกข์ตรมหนัก อีกทั้งโรคเกาต์ยังกำเริบ

อีกครั้ง ก่อนตายเขาจึงฝากฝังเจ้าให้ท่านลุงเจียงดูแล เพื่อปกปิดฐานะของเจ้า ท่านลุงเจียงจึงดูแลเจ้าเสมือนบุตรสาวคนหนึ่งที่เกิดจากสายเลือดของเขา”

เจียงหลิงเยว่มองเขาอย่างทำใจเชื่อได้ยาก นางส่ายหน้า แหวตาดูไร่ซึ่งหนทางยอมรับ

“เป็นไปได้ ท่านพ่อข้ามใจไซ้จอมมาร ท่านแม่ข้าก็มีไซ้นางมารที่ทำร้ายพี่ซางอวี่ ข้าเป็นคนดีน่ารักน่าเอ็นดูเพียงนี้ จะเป็นบุตรสาวที่เกิดจากคนไม่ดีได้อย่างไร” เจียงหลิงเยว่เอ่ยด้วยอารมณ์ทว่มั่น หยาดน้ำตาไหลพรากลงมา

หลิวซิงหฺรานมองนางอย่างเห็นใจ พลังเอ่ยวาจาปลอบโยน “หลิงเยว่หากไม่ใช่เพราะเจ้าตกสู่วิธิมารกะทันหันเช่นเดียวกับมู่ไปเฟิงยามนั้น คนทั้งยุทธภพก็คงต้องการให้ประมุขเฟิงกำจัดเจ้า ท่านลุงเจียงก็คงไม่เปิดเผยฐานะของเจ้าออกมาเช่นนี้ แม้มู่ไปเฟิงจะชั่วช้าไม่สมควรได้รับการให้อภัย แต่ถึงอย่างไรเจ้าก็ไร้ความผิด เพื่อช่วยชีวิตเจ้า ท่านลุงเจียงกับข้าจึงร้องขอความเมตตาแทนเจ้า ให้ทุกคนไว้ชีวิตเจ้า

“เจ้าวางใจเถิด ประมุขเฟิงหาทางกำจัดจิตมารและไม่ทำร้ายเจ้าจนถึงชีวิตได้แล้ว ขอเพียงเจ้าอยู่ในค่ายกลผนึกมารนี้อย่างเชื่อฟัง คอยให้ปราชญ์มารบนตัวเจ้าถูกกำจัดออกไปจนสิ้น พวกเขาก็จะปล่อยเจ้าไปเอง”

“หนทางใดหรือ” เจียงหลิงเยว่เอ่ยถามพลังสะอึกสะอื้น

นางเป็นมารจริงหรือ คนทั้งยุทธภพจะปล่อยนางจริงๆ หรือ นางไม่ใช่บุตรสาวของเจียงซิวส่วย มิหนำซ้ำมารดาผู้ให้กำเนิดนางยังทำร้ายเจียงซางอวี่ เช่นนี้แล้วท่านพ่อจะยอมช่วยนางหรือ

“ก็คือ...ก็คือ...” หลิวซิงหฺรานมองเจียงหลิงเยว่ขณะพยายามแปลงเสียงออกมาอย่างยากลำบาก “ควักหัวใจกำจัดมาร”

“ควักหัวใจ?” เจียงหลิงเยว่เบิกตาโพลง ก่อนหยุดสะอื้นและเอ่ยถามอย่างงงเง้ง “ควักหัวใจแล้วข้าจะยังมีชีวิตอยู่ได้อีกหรือ”

“ไม่ หลิงเยว่ เจ้าไม่ใช่มนุษย์ ดังนั้นต่อให้ควักหัวใจออกไปแล้วเจ้าก็จะไม่ตาย” หลิวชิงหฺรานรีบตอบอย่างร้อนรน

เจียงหลิงเยว่ถลึงตาจ้องเขาอย่างโกรธเคือง พลันร่ำไห้คร่ำครวญขึ้นอีกครั้ง “ข้าหน้าสงสารออกเพียงนี้ ท่านยังจะตำหนิข้าอีกหรือ หลิวชิงหฺราน ท่านมีจิตสำนึกจริงหรือไม่ เสียแรงที่ข้าดีกับท่าน เรียกท่านว่าอาจารย์ทุกประโยคทุกถ้อยคำ!”

“ไม่ใช่ๆ ข้าพูดไม่ชัดเจนเอง” หลิวชิงหฺรานเอ่ยอย่างจนใจ “ประมุขเพิ่งบอกว่าปราณมารในตัวเจ้ามีมาแต่กำเนิด ต้องเป็นคนจากเผ่ามารเท่านั้น จึงจะถ่ายทอดปราณมารสู่ตัวบุตรได้ ส่วนผมไปเพิงปีนนั้นก็ไม่ได้ถูกจิตมารเข้าแทรก แต่เป็นเพราะตัวเขาคือคนของเผ่ามาร เขาเป็นมาร ดังนั้นเจ้าก็คือนางมาร เป็นครึ่งมาร มิใช่มนุษย์”

“เช่นนั้นแล้ว...ข้าไม่ใช่มนุษย์จริงๆ อย่างนั้นหรือ” เจียงหลิงเยว่พลันร้องไห้โฮอย่างปวดใจ

ข่าวร้ายประเดประดังเข้ามาเช่นนี้ช่างน่ากลัวยิ่งนัก ยังมีเรื่องน่ากลัวยิ่งกว่านี้อีกหรือไม่หนอ

หลิวชิงหฺรานปลอบนางต่อ “ดังนั้นจงวางใจเถิดหลิงเยว่ เจ้าจะไม่ตาย เมื่อประมุขเพิ่งจัดหัวใจมารของเจ้าออกไปแล้ว เมื่อถึงเวลาหากท่านลุงเจียงไม่ต้องการเจ้า เจ้าอยู่ที่สำนักความตายก็ได้ ข้ากับท่านแม่พูดให้แล้ว ถึงตอนนั้น...ถึงตอนนั้นเราก็จะเป็นครอบครัวเดียวกัน”

“หลิวชิงหฺราน ท่านไม่ได้โกหกข้าใช่หรือไม่” เจียงหลิงเยว่ถามทั้งน้ำตา

ความจริงแล้วนางไม่ได้กลัวตาย เพียงแต่นางยังใช้ชีวิตไม่เพียงพอ นางยังอาลัยอาวรณ์คนอยู่มาก อาวรณ์ภูจิงจือ อาวรณ์ท่านอาสะไ้ หลิว อาวรณ์บิดา อาวรณ์พี่สาว ไหนจะยังมีเจ้าญาติอีก...ทั้งยังอาวรณ์หลิวชิงหฺรานและบรรดาศิษย์พี่ศิษย์น้องในสำนักความตายอีกด้วย...

แต่นางรู้ดี หากนางเป็นมารอย่างที่หลิวชิงหฺรานว่าเอาไว้ ก็จำเป็น

ต้องกำจัดปรานมารออกจากร่างให้หมด ไม่อย่างนั้นไม่ช้าก็เร็วนางจะกลายเป็นภัยพิบัติของยุทธภพ ยามนี้ความทรงจำของนางก็เริ่มเลือนรางแล้ว กระทั่งทำร้ายคนสำคัญนางยังจำไม่ได้

“เป็นเรื่องจริง ข้าจะโกหกเจ้าไปเพื่ออะไร” หลิวชิงหฺรานเห็นนางไม่ร้องไห้แล้ว หัวใจที่กลัดกลุ้มก็ได้ผ่อนคลายเสียที

ทั้งที่รู้ว่าหลิวชิงหฺรานพูดแบบนี้เพียงเพื่อปลอบใจนาง ต่อให้นางจะเป็นครึ่งมาร แต่หลังคว้าหัวใจก็นับว่ามีโอกาสรอดชีวิตริบหรี่ กระนั้นเจียงหลิงเยว่ก็ยังรู้สึกซาบซึ้งใจ

เพื่อไม่ให้หลิวชิงหฺรานต้องกังวลใจ นางจึงยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาและยิ้มหวานให้เขา “ข้าเชื่อท่าน อาจารย์ชิงหฺราน”

“หลังจากนี้ไม่ต้องเรียกข้าว่าอาจารย์แล้ว เรียกข้าว่าพี่ชายเถิด” หลิวชิงหฺรานเอ่ยพลางมองใบหน้าเนียนยิ้มของนาง

เจียงหลิงเยว่ผงกศีรษะ ผุดยิ้มเล็กน้อย “พี่ชิงหฺราน”

หลิวชิงหฺรานยิ้ม ยกมือทะลุผ่านพลังสีทองเข้าไปลูบศีรษะของนาง และใช้ตะเกียบคีบอาหารมาป้อนให้นางถึงริมฝีปาก “กินเถิด”

“ขอบคุณพี่ชิงหฺราน” เจียงหลิงเยว่กะพริบตาที่บวมจากการร้องไห้ พลางผุดยิ้มขึ้นด้วยความรู้สึกซาบซึ้ง ปันหน้าระรื่นผืนกินอาหารลงไป

หลายเดือนต่อมา

ด้านล่างเขาเสียนอินมีหุบเขาลึกแห่งหนึ่ง ในหุบเขานั้นเต็มไปด้วยหมอกสีขาวหนาทึบและป่าเขียวชอุ่ม มองไปไม่เห็นหมู่บ้าน มีเพียงกระท่อมตั้งอยู่ที่ตีนเขาเพียงไม่กี่หลังเท่านั้น

ช่วงบ่ายเพิ่งผ่านไป กลุ่มควันมากมายลอยพุ่งขึ้นจากหลังคากระท่อม บนตั่งไม้ไผ่ในกระท่อมมีบุรุษร่างซูบผอมคนหนึ่งนอนอยู่

แม้จะยังหนุ่ม แต่เส้นผมของบุรุษผู้นั้นกลับขาวโพลนทั้งศีรษะ เขากำหน้ายกมือขึ้นป้องปากไอโซลกอย่างแรง ประหนึ่งไอจนปอดจะฉีก

เลือดสดจำนวนหนึ่งไหลออกมาจากชอกนี้

บุรุษแขนเดียวถือโอสถไว้ในมือรีบรุดเข้ามาพลงกล่าวอย่างร้อนใจ
“นายน้อย ท่านฟื้นแล้วหรือ”

กู่จิ้งจือโอดออกมาอีกครั้ง ก่อนจะวางมือลงแล้วส่ายหน้า ถามด้วย
เสียงแหบพร่า “หนนี้ข้ากลับไปนานเท่าไร”

กัวไห่เห่น้ำลงในอ่างที่อยู่ด้านข้าง ก่อนใช้ผ้าจุ่มน้ำจนชุ่มแล้วนำไป
เช็ดมือให้กู่จิ้งจือ “จวนจะสองเดือนแล้วขอรับ พวกปึงเต้าร้อนใจยิ่งนัก
กลัวว่าท่านจะไม่ตื่นขึ้นมาอีก”

ขณะที่กัวไห่พูดขอบตาก็แดงก่ำ

เมื่อครึ่งปีก่อน เจียงหลิงเยว่ตักสุ่วถิ์มาร ชีวิตกู่จิ้งจือแขวนอยู่บน
เส้นด้าย หากไม่ใช่เพราะปีนั้นเพิงหฺรลุ่ยติดค้างผู้อาวุโสเย่าหวัง มอบโลหิต
เงือกเอาไว้ให้กู่จิ้งจือรักษาบาดแผลสองเม็ด กู่จิ้งจือคงมีอาจประคองชีวิต
กลับมาถึงหุบเขาเย่าหวังได้

เคราะห์ดีที่น้ำพุเย็นที่ใช้รักษาบาดแผลภายนอกได้ทุกชนิดของหุบ
เขาเย่าหวังได้ผลชะงัด ประกอบกับโลหิตเงือกที่สามารถชุบชีวิตคนจาก
ความตายกลับมาได้ กู่จิ้งจือจึงพอจะรักษาชีวิตเอาไว้ได้

กู่จิ้งจือดื่มโอสถที่กัวไห่เคี้ยวมาให้เขาแล้วก็ไอโซลออกมาอีกหลาย
ครั้ง เมื่อลมหายใจกลับมาสม่ำเสมอแล้วก็ถามกัวไห่ “วันนี้วันที่เท่าไร
เดือนอะไรแล้ว”

“เรียนนายน้อย ฝนช่วยเพาะปลูก⁴⁴ เพิ่งผ่านไปเมื่อวานขอรับ” กัว-
ไห่ตอบ

กู่จิ้งจือขมวดคิ้วมุ่น พลงยกมือขึ้นนับนิ้วคำนวณเวลา แวตาก็
หมองลง “เหลืออีกหนึ่งเดือนก็จะถึงเวลาที่นางต้องออกจากค่ายกลผนึกมาร
แล้ว กัวไห่ เจ้ารีบไปเก็บของ พวกเราต้องไปที่สำนักควานเตา”

⁴⁴ ช่วงท้ายของฤดูใบไม้ผลิ

“นายน้อย ฤทธิ์โลหิตเจือกสองเม็ดนี้ประคองชีวิตท่านได้เพียงครึ่งปีเท่านั้น หากยังหาโลหิตเจือกไม่ได้ ท่านต้องตายแน่แล้ว เหตุใดยังต้องสนใจนางมารผู้หนึ่งอีก” กัวไห่เอ่ยอย่างร้อนใจ

“ร่างกายของข้า ช้าย่อมรู้ดี เจ้าไม่จำเป็นต้องพูดให้มากความ” กุ๊จิงจือหลับตา โบกมือให้เขาหยุดโหม่น้าว

สายลมเย็นโชยมาจากนอกหน้าต่างที่เปิดอยู่หลายระลอก พาให้เส้นผมสีขาวยาวบนศีรษะของเขายุ่งเหยิง ผ่านไปเพียงไม่กี่เดือน บนศีรษะของเขาที่ไม่มีเส้นผมสีดำปรากฏให้เห็นอีกแม้แต่เส้นเดียว

เขาย่อมรู้ดีว่าเหลือเวลาไม่มากแล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่คิดจะปล่อยเวลาทิ้งให้เสียเปล่า

อันที่จริงตอนเขาฟื้นขึ้นมาเมื่อสองเดือนก่อน ก็คิดจะไปช่วยชีวิตนางที่ลั่นกวนเตาตั้งแต่คราวนั้น แต่เวลานั้นอาการบาดเจ็บของเขาสาหัสเกินไป ทำให้ได้กระทั่งจะลงจากเตียง

คำนวณวันเวลาแล้ว นางถูกขังอยู่ในค่ายกลผนึกมารทั้งสี่หนึ่งร้อยห้าสิบวันเศษ นางผู้มีนิสัยไม่ชอบอยู่หนึ่งเช่นนั้น ต้องทรมานมากแน่ๆ...

มีอะไรเกิดขึ้นกันแน่ ถึงกับทำให้นางยอมถูกควักหัวใจเช่นนี้

นางรู้หรือไม่หนอ เมื่อหัวใจถูกควักออกไป นางจะไม่มีโอกาสรอดชีวิตอีกแล้ว เมื่อถึงตอนนั้น ต่อให้วิชาแพทย์ของเขาจะล้ำเลิศเพียงใด เขาก็มีอาจารย์ชีวิตของนางเอาไว้ได้

เมื่อคิดถึงตรงนี้ กุ๊จิงจือก็กลัดกลุ้มจนเลือดลมใจมึนหัวใจ เขาทนไม่ไหวไอโซลกๆ ออกมาอีกหน ก่อนจะรีบเลื่อนมือกดจุดชีพจรสองจุดใกล้หัวใจเอาไว้ ห้ามมิให้โลหิตจากหัวใจทะลักออกมา

“นายน้อย!” กัวไห่ร้องตะโกนด้วยความร้อนใจ รู้ว่ากุ๊จิงจือกำลังคิดอะไร เขาคุ่นคิดแล้วก็อดโหม่น้าวอีกครั้งมิได้ “นายน้อย ที่พวกเราเข้าใจเลียงซางอวีก็เพื่อให้ได้กระบี๋ซางอู๋มาครอบครอง ยามนี้สุดส่ำหามีโอกาสรักษาเลียงซางอวีให้รอดชีวิตได้แล้ว รอให้ท่านกำจัดพิษงูออกจากตัวนาง

เสียก่อน เจียงซือส่วยก็จะมอบกระบี่ขางอู้ให้พวกเรา ท่านจะเสี่ยงอันตราย
เพื่อนางมารอย่างเจียงหลิงเยว่อีกไม่ได้แล้วนะขอรับ”

“นางตายไม่ได้” กุ้จิ่งจื่อเอ่ยเสียงแข็ง

“หากเจียงหลิงเยว่ไม่ตาย เจียงซางอวี่ผู้นี้ก็ต้องตาย หากไม่ได้กระบี่
ขางอู้ ท่านก็ต้องตายตามไปอีก ถึงยามนั้นจะให้ข้าน้อยบอกสกุลจางและ
บรรดาพลทหารที่สาบานว่าจะติดตามท่านจนตายอย่างไรขอรับ!” ก้าวให้
สะอื้นให้ คุกเขาลงตรงหน้ากุ้จิ่งจื่อ เอ่ยวาจาอ่อนหวาน

กุ้จิ่งจื่อหน้าซีดซีขาว แต่กลับเอ่ยด้วยสຸ້มเสียงและแวตาทหนักแน่น
“เจ้าวางใจเถิด กระบี่ขางอู้ข้าต้องนำมาให้ได้ และข้าจะต้องช่วยชีวิตนางให้
ได้เหมือนกัน”

“นายน้อย...” ก้าวให้รู้สึกลัวว่าเสี่ยงอันตรายเกินไป

“ก้าวให้ หากเจ้ายังมองข้าเป็นนายน้อยก็อย่าพูดจาให้มากความอีก ไป
เก็บสัมภาระให้เรียบร้อย พวกเราจะเดินทางออกจากหุบเขาทันที”

“ขอรับ” ก้าวให้ถอยออกไปอย่างฉะฉาน ทั้งให้กุ้จิ่งจื่อยืนมือโพล่หลัง
อยู่ข้างหน้าต่างเพียงลำพัง

ด้านนอกสายลมเย็นสดชื่นพัดพามาอีกครั้ง เส้นผมสีขาวร่วงจาก
ศีรษะของเขาลงมาหลายเส้น

กุ้จิ่งจื่อยื่นมือออกไปจับไว้ พลังจ้องมองเส้นผมสีขาวย่นฝ่ามือด้วย
สายตานิ่งสงบ เมื่อมองอยู่ครู่ใหญ่ รอยยิ้มผิดเพี้ยนก็เผยขึ้นที่มุมปาก ก่อน
จะปล่อยเส้นผมสีขาวย่นสามเส้นนั้นให้ล่องลอยไปตามสายลม

เช่นเดียวกับที่ก้าวให้ว่าไว้ พวกเขาเข้าสู่เรือนตระกูลเจียง ให้สัญญา
ว่าจะช่วยชีวิตเจียงซางอวี่ จากนั้นก็ไปที่โพรงหมื่นพิษ ทั้งหมดล้วนทำเพื่อ
กระบี่ขางอู้

เพียงแต่ในโพรงหมื่นพิษวันนั้น หากไม่ใช่เพราะเจียงหลิงเยว่กรีด
เลือดจากหัวใจออกมาช่วยชีวิตเขาไว้ เขาก็คงตายไปนานแล้ว ต่อมาที่สำนัก
ความตาย นางตกลู่วิถีมารจึงทำร้ายเขา แต่กระนั้นก็ยังกรีดเลือดจากหัวใจ

ช่วยเหลือไว้ และยังรักษาบาดแผลกระเป๋าชเวีย่นหยวนบนตัวเขาให้หายสนิทด้วย

นางช่วยชีวิตเขาคั้งแล้วครั้งเล่าโดยไม่สนใจชีวิตตนเอง แล้วเขาจะทอดทิ้งนางลงได้อย่างไร

นางจะเป็นคนก็ดี จะเป็นมารก็ช่าง เขาไม่สนใจ เขาแค่ต้องการให้นางมีชีวิตอยู่ ต่อให้เขาตาย เขาก็ต้องการให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไป

ตันถุรื้อน แว่เสียงหรีดหึ่งเรไร ภายในสำนักควานเตา ศิษย์จากสำนักต่างๆ หลายคนกำลังล้อมวงแข่งชนจิ้งหรีดอยู่ในเรือน

นับแต่พวกเขามาที่สำนักควานเตาแห่งนี้ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนางมารปล้นกระบี่ผู้นี้รู้แล้วว่าพวกเขามีคนเยอะ กลัวต้านทานศัตรูมหาศาลไม่ไหวหรือไร ถึงได้หายสาบสูญไปจากยุทธภพเช่นนี้

แต่เพื่อป้องกันนางมารตนนั้นบุกโจมตีอย่างกะทันหัน และเพื่อเฝ้าจับตาดูเจียงหลิงเยว่ที่ตกสู่วิถีมาร ศิษย์สายตรงจากสำนักต่างๆ จึงยังคงรวมตัวกันอยู่ที่สำนักควานเตา

ทว่าวันเวลาเช่นนี้ดำเนินต่อไปได้ไม่นาน ได้ยินว่าเดือนหน้าก็จะเป็นวันคล้ายวันเกิดครบรอบสิบหกปีของคุณหนูใหญ่เจียง พวกประมุขเฟิงจะควักหัวใจมารของเจียงหลิงเยว่ในวันนั้น และให้หมอบเทวดาจากหุบเขาเย่าหวังเปลี่ยนถ่ายหัวใจให้พวกนางทั้งสอง เพื่อกำจัดกุพิษในตัวเจียงซางอวี่

ช่างเป็นวันคล้ายวันเกิดที่ม่งคละอะไรเช่นนี้ ทั้งกำจัดกุพิษทั้งควักหัวใจ ฟังแล้วแปลกประหลาดยิ่งนัก ทว่าทุกคนกลับมิได้คิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องเหล่านี้ ได้ยินว่าในวันนั้นผู้นำเจียงได้เชิญพันธมิตรทั่วยุทธภพมารวมตัวกันที่สำนักควานเตา ทุกคนล้วนดีใจยิ่งนัก

แม้จะกล่าวว่าชีวิตประจำวันในสำนักควานเตาของพวกเขาแสนสุขสบาย แต่เมื่อมีคนจำนวนมาก ขว้างปลาอาหารย่อมเรียงง่ายเป็นธรรมดา

ยามนี้ต้องการจัดงานรื่นเริงให้ยิ่งใหญ่เอิกเกริก หมายความว่าต้องมีอาหาร
อร่อยคู่สุราชั้นเลิศ!

งานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดหนึ่งงาน บางคนมีความสุข แต่บางคนก็เป็น
กังวล

ทุกคนล้วนเป็นห่วงความเป็นความตายของเจียงซางอวี่ จึงไม่มีใคร
สนใจเจียงหลิงเยว่แม้แต่น้อย สำหรับพวกเขา นางมารเจียงหลิงเยว่ผู้นี้
สมควรตายตั้งนานแล้ว หากไม่ใช่เพราะต้องไว้ชีวิตนางเพื่อแลกเปลี่ยนหัวใจ
กับเจียงซางอวี่ มีหรือที่นางจะมีชีวิตอยู่ถึงตอนนี้!

ซูหยินหลิวมองคนเหล่านี้ จิตใจพลันเหือดดาล จึงปิดประตูแล้ว
เก็บตัวอยู่ในห้องครัวเสีย ครั้นจะออกไปพบเจอพวกเขา

“ชิงหฺวาน สองวันนี้หลิงเยว่สบายดีหรือไม่” ซูหยินหลิววางชามอาหาร
ลงในถาดรองพลางเอ่ยถามหลิวชิงหฺวาน

หลิวชิงหฺวานผงกศีรษะ “ดีครับ กินได้ดีทีเดียว”

ซูหยินหลิวได้ยินเช่นนั้นก็เอ่ยอย่างเยือกเย็น “วันนี้ข้าทำชีโคร่งเปรี้ยว
หวานที่นางโปรดปรานที่สุดให้ด้วย เจ้ารีบไปเถิด หากเย็นชืดแล้วจะไม่
อร่อย”

“เข้าใจแล้วครับ ท่านแม่” หลิวชิงหฺวานรับถาดอาหารมา ก่อนจะ
หมุนตัวออกไปนอกประตู

เขาไม่กล้าบอกความจริงแก่มารดาว่าระยะนี้สภาพของเจียงหลิงเยว่
ไม่สู้ดีนัก ถูกขังในค่ายกลผนึกมานานกว่าครึ่งปี นางมีอาจมองโลกในแง่
ดีเช่นตอนแรกได้นานแล้ว แว่ตาว่างเปล่าเลื่อนลอย ใบหน้าไร้อารมณ์
ตลอดทั้งวัน

ในตอนแรกนางยังเอาแต่คาดคั้นเขาว่า หากกำจัดมารแล้วตนจะ
ไม่ตายแน่หรืออยู่บ่อยครั้ง บ้างก็ถามเขาถึงข่าวคราวของกู่จิ้งจือ แต่นาน
วันเข้าประกายในดวงตาของนางก็เริ่มหม่นแสงลงช้าๆ อาหารที่นำไปให้
ก็กินเพียงน้อยนิด

เขาเอ่ยไปหลายครั้ง แต่ท้ายที่สุดกระทั่งตัวเขาเองก็ยังไม่มั่นใจ
เช่นกัน

หลังถูกควักหัวใจแล้วเจียงหลิงเยว่จะไม่ตายจริงหรือ หากประมุข
เฟิงผุดผิต หากครึ่งมารไรหัวใจแล้วต้องตายเช่นกันจะทำอย่างไรเล่า

ทุกครั้งที่คิดถึงจุดนี้ หลิวชิงหฺรานก็จะรู้สึกผิตขึ้นมาในใจ และไม่
กล้าคิดถึงความเป็นเช่นนั้นอีก

มีอยู่วันหนึ่งที่เจียงหลิงเยว่ถามเขาด้วยเสียงเบา “พี่ชิงหฺราน ท่านว่า
ข้าเหมือนเปิดไกว่ตัวหนึ่งที่รอวันถูกเชือดอยู่หรือไม่ ถูกขังเอาไว้ในกรง คอย
ให้ถึงปีใหม่ค่อยลากตัวออกมาฆ่ากระมัง”

ตอนที่นางเอ่ยวาจานี้ออกมาด้วยน้ำเสียงค่อนข้างอด แหวตาเต็มไปด้วย
ความสิ้นหวังว่างเปล่า

ขณะนั้นหลิวชิงหฺรานพลันรู้สึกสะท้อนใจเป็นอย่างมาก เขาคิดอยาก
จะจับกระบี่จ้านหลุมาสะบันโซ่ตรวนบนข้อมือข้อเท้าของนาง และทำลาย
กรงขังนี้เสียให้สิ้นซากเพื่อช่วยนางออกมา

แต่ว่า...เขาทำไม่ได้ เขาจับผิดชอบผลที่อาจตามมาหลังปล่อยนาง
ออกมาไม่ได้

หลิวชิงหฺรานก้มหน้าดูอุ้มกล่องอาหารเดินฝ่าฝูงชนที่กำลังครึกครื้น
กันอยู่ และมุ่งหน้าไปยังสุสานกระบี่หลังสำนักด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

เสียง ‘ครืนคราน’ ดังขึ้น ประตูห้องกระบี่ถูกเปิดออกจากด้านนอก
แสงสีจางเส้นหนึ่งส่องเข้าไปในห้องกระบี่ กระทบบนร่างกายของดรุณีน้อย
ซึ่งแขนขาถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวน

เพราะไม่ได้เจอแสงตะวันมานาน ผิวพรรณของเจียงหลิงเยว่จึง
ซีดเซียวไร้สีเลือด เนื้อตัวสกปรก เสื้อผ้าอาภรณ์ไม่ได้เปลี่ยน กระทั่งเส้นผม
ก็ไม่ได้ตัดนานเสียจนยาวลากพื้น

นางก้มหน้าคล้ายกำลังนอนหลับอยู่ เส้นผมสีดำขลับกองอยู่ที่เท้า
ราวกับพีชน้ำ ม่านพลังสีทองปกคลุมทั่วร่างนาง

“หลังเยว่” หลิวชิงหฺรานเรียกนาง เห็นตรูณีน้อยคุกเข่าแน่นิ่งไม่ตอบสนอง เขาก็สืบเท้าเข้าไปใกล้ วางกล่องอาหารลงแล้วย่อตัวคุกเข่าตรงหน้านาง พลงยื่นมือเข้าไปในม่านพลั่งสีทองพร้อมเอ่ยถามอย่างเป็นทางการ “หลังเยว่ เจ้าเป็นอะไรไป ไม่สบายหรือ...”

หลิวชิงหฺรานพูดยังไม่ทันจบ เจียงหลิงเยว่ก็เงยหน้าขึ้น นัยน์ตาแดงก่ำ แต้มกระป๋บนหน้าผากสีเข้มขึ้นดั่งโลหิต นางอ้าปากกว้างแล้วกัดเขาอย่างไร้ความปรานี!

หลิวชิงหฺรานหลบไม่ทัน ภูคนางกัดแขนไปเต็มคำ เลี้ยวพริบตาโลหิตก็พลันไหลทะลักออกมา

นางถูกจิตมารเข้าแทรกอีกแล้ว!

หลิวชิงหฺรานก้าวถอยไปด้านหลัง มือกุมปากแผลไว้พลงเอ่ยถาม “หลังเยว่ ปรานมารบนตัวเจ้าหายไปเยอะแล้วไม่ใช่หรือ เหตุไฉนยังถูกจิตมารเข้าแทรกได้อีก”

“เจ้าคิดหรือว่าม่านพลั่งสีทองนี้จะกำจัดข้าได้จริงๆ” ‘เจียงหลิงเยว่’ถามอย่างตึงตัน ปรานมารบนตัวยิ่งพลงพละ่านออกมา

กระบี่จ้านหลูในมือหลิวชิงหฺรานสั่นอย่างแรง แล้วพุ่งเข้าไปในม่านพลั่งสีทองทันที หลังวนเวียนรอบตัว ‘เจียงหลิงเยว่’ หนหนึ่ง ทันใดนั้นมันก็สะบัดฟันโช่ตรวนบนแขนขานางออกทันที

“เป็นไปได้อย่างไร” หลิวชิงหฺรานตกตะลึง สีหน้าเปลี่ยนไปทันที ขณะนั้นเขาถึงกับนิ่งอึ้งไม่ตอบสนอง

เมื่อแขนขาถูกปลดปล่อยพันธนาการ สีหน้าของ ‘เจียงหลิงเยว่’ พลันเปลี่ยนเป็นดุร้ายอำมหิต ภายหัดขึ้นพร้อมมองหลิวชิงหฺรานด้วยแววตาเย็นยะเยือก ก่อนแสยะยิ้มแล้วเอ่ย “แค่ของไร้ประโยชน์ของพวกเขาเจ้า คิดหรือว่าจะขังข้าไว้ได้ ผันไปเถิด”

สิ้นเสียง ‘เจียงหลิงเยว่’ ก็ประสานสิบนิ้วเข้าด้วยกัน ปรานมารห้อมล้อมไปทั่วร่าง เส้นผมดำลึบปลิวสยาย แต้มกระป๋บนหน้าผากส่อง

แสงสว่างบาดตา ลำแสงสีแดงฉานแผ่ชานออกมาจากร่างกายของนาง บัดนี้ จวนจะทำลายค่ายกลผนึกมารนั้นแล้ว

ทันใดนั้นกระดาดยันต์แผ่นหนึ่งก็ลอยมาจากนอกห้องกระบี่มาปะติดที่ม่านพลังสีทองนั้น ม่านพลังสีทองพลันระเบิดลำแสงสว่างจ้าออกมาระลอกหนึ่ง ด้านทานปราชญ์มารของเจียงหลิงเยว่ให้ถอยกลับไป

“บัดชน!” ‘เจียงหลิงเยว่’ สบถดำ ล้มกลิ้งลงไปบนพื้น

เสียงเอะอะดังแว่วมาจากด้านนอกห้องกระบี่ ตามด้วยเสียงผีเท้าจำนวนมาก เฟิงหูส่ายกับเจียงชิวส่วยทะยานกายเข้ามาในห้องกระบี่และหยุดอยู่ตรงหน้าพวกเขาสองคน

“ด้านนอกค่ายกลผนึกมารโกลาหลไปหมด ข้ารู้อยู่แล้วว่าต้องเป็นเจ้าที่ก่อความวุ่นวาย!” เจียงชิวส่วยบันดลโทสะสบถ่าพาลงจ้องมอง ‘เจียงหลิงเยว่’ ที่นั่งอย่างขุ่นเคืองอยู่บนพื้น สายตาของเขาทอดมองบนตัวหลิวชิงหฺราน เห็นกระบี่จ้านหลูของเขาถูกเจียงหลิงเยว่ชิงไปก็โพล่งขึ้นด้วยน้ำเสียงเคียดแค้นทันที

“ชิงหฺราน ข้าสั่งให้เจ้าดูแลนางให้ดี เหตุใดเจ้าจึงสะเพร่าเพียงนี้ ยังไม่รีบเรียกกระบี่จ้านหลูกลับมาอีก!”

หลิวชิงหฺรานรู้ว่าตนทำผิดพลาดแล้ว จึงรีบเรียกกระบี่จ้านหลูกลับมาทันที

เจียงหลิงเยว่หรือจะยอมปล่อยมือง่ายๆ นางใช้ปราชญ์มารควบคุมให้กระบี่จ้านหลูประจันหน้ากับหลิวชิงหฺรานเช่นกัน

เมื่อเฟิงหูส่ายกับเจียงชิวส่วยเห็นเช่นนั้นก็พากันตะลึงงัน นางมารตนนี้ควบคุมกระบี่หฺวะได้เช่นนั้นหรือ!

“นางมารร้าย ยังไม่ยอมวางมืออีก!” เจียงชิวส่วยยกมือขึ้นขัดกระบวณท่าทำลายกระบี่ออกไป

เจียงหลิงเยว่ถูกปราชญ์กระบี่ขัดจนตัวลอยไปกระแทกกับม่านพลังสีทองอีกครั้งและร่วงลงสู่พื้น นางกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง ทำได้เพียง

ใช้สายตาอาฆาตจ้องมองกระบี่จ้านหลูที่ลอยกลับสู่มือของหลิวซิงหฺราน

เฟิงหฺรู่ส่วยกัดนิ้วชี้ของตนและใช้โลหิตวาดยันต์ขึ้นใหม่อีกครั้ง แล้วเปล่งเสียงใส่มนต์พลังสีทองนั้น “ผนี่ก” เพียงเสียงพริบตาม่านพลังสีทองก็หนาขึ้นมาก

‘เจียงหลิงเยว่’ กัดฟันกรอดพลาจ้องมองเฟิงหฺรู่ส่วยเขม็ง นางแค่นเสียงออกมาอย่างโกรธแค้น “นักพรตชั่ว เจ้าซังข้าไว้ได้เพียงชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่อาจซังข้าได้ชั่วชีวิต ข้าออกไปได้เมื่อใด ข้าไม่เก็บชีวิตโสโครกของเจ้าไว้แน่!”

“นางมารตนนี้ ความตายใกล้ถึงตัว ยังกลาโหม่งอวดดี!” เฟิงหฺรู่ส่วยคำรามสาปแช่ง แล้วขว้างยันต์ใส่เจียงหลิงเยว่อีกครั้ง

เจียงหลิงเยว่ที่อยู่ในค่ายกลปล้นเจ็บปวดตื่นทรนทรายไปมาอยู่บนพื้น แผลเสียงโหยหวนออกมาด้วยความทรมาน

ตรวนเหล็กทั้งสี่เส้นที่ถูกทำลายไปแล้วปล้นกลับมาพันธนาการแขนขาทั้งสองข้างของนางอีกครั้ง

“อิฎ!” เจียงหลิงเยว่หวั่นระแคะเสียงเย็นฟุ้งดูน่าสยดสยอง พลาจเหลือบมองเฟิงหฺรู่ส่วยและคนที่เหลือด้วยความอาฆาตพยาบาท นัยน์ตาเป็นสีแดงกำประหนึ่งมารร้าย แผลเสียงด่าทอสาปแช่งดังสนั่น “เจียงชีวส่วย! นักพรตชั่ว! พวกเจ้าระวังตัวให้ดี!”

ทันทีที่เสียงถูกเปล่งออกมา เฟิงหฺรู่ส่วยก็ส่งยันต์เข้าไปสะกดนางไว้อีก เจียงหลิงเยว่ทรุดลงจนหัวเข้ากระแทกพื้นเสียงดัง ‘โครม’ เหลือบมองพวกเขาด้วยสีหน้ามืดครึ้ม

หลิวซิงหฺรานทนมองต่อไปไม่ได้ ไ้แต่เบนสายตาไปมองทางอื่นอย่างทุกซี้ใจ

“หากเจ้าคอยอยู่ด้านในดีๆ มิหรือจะต้องทรมานเช่นนั้น!” เจียงชีวส่วยเอ่ยด้วยสีหน้าเจ็บปวด

เจียงหลิงเยว่แผลเสียงหวั่นระแคะอย่างบ้าคลั่ง และกล่าวอย่างเยือกเย็น

หากไม่ใช่เพราะข้าใช้ร่างนี้ไม่ถนัด คิดหรือว่าลำพังแค่พวกเจ้าจะทำอะไร
ข้าได้”

“นางมารร้าย เจ้ายังกล้าพูดจาสามหาอีกหรือ!” เฟิงหฺรู่ส่วยบันดาล
โทสะ เสกตะปูเรียวยาวสองดอกออกมากลางฝ่ามือแล้วขว้างใส่เจียงหลิง-
เยว่

หลิวซิงหฺรานเห็นเช่นนั้น ดวงตาก็พลันปรากฏประกายความหวาดหวั่น
ขึ้นมา เขายังไม่ทันยื่นมือออกไปขัดขวาง ตะปูยาวสองดอกก็พุ่งไปปักที่ขมับ
ทั้งสองข้างของเจียงหลิงเยว่แล้ว

เจียงหลิงเยว่กรีดร้องด้วยความทรมาน จากนั้นก็หมดสติไป

“ประมุขเฟิง นี่ท่าน...?” เจียงชิวส่วยนี้ว่าเฟิงหฺรู่ส่วยจะบันดาลโทสะ
ปลิดชีวิตเจียงหลิงเยว่เสียแล้ว พลันหันหน้าถอดสีหนีไปเอยกับเฟิงหฺรู่ส่วยอย่าง
ร้อนใจ

เฟิงหฺรู่ส่วยกลับตอบด้วยสีหน้าเยือกเย็น “ผู้นำเจียงไม่ต้องกังวล
ข้าแค่ใช้ตะปูผนึกมารสองดอกสะกดนางมารผู้นั้นให้สงบลง มิได้เอาชีวิต
ของนาง”

เจียงชิวส่วยได้ยินเช่นนั้นก็พลันถอนหายใจโล่งอกออกมา

สมองของเจียงหลิงเยว่ถูกตรึงไว้ด้วยตะปูผนึกมาร ปราณมาร
บนตัวนางสลายไปแล้ว แวตาคู่นั้นดูว่างเปล่า

เมื่อเห็นนางสงบนิ่ง เฟิงหฺรู่ส่วยกับเจียงชิวส่วยก็พาหลิวซิงหฺรานออก
มาจากสุสานกระบี่

นอกสุสานกระบี่ คิษย์รุ่นเยาว์สิบสองคนของพรรคหลังเขี้ยวยังคงเฝ้า
รักษาการณ์ประจำตำแหน่งสิบสองทิศ หนึ่งในนั้นได้รับบาดเจ็บตอนที่
เจียงหลิงเยว่ทลายค่ายกลผนึกมาร จึงเปลี่ยนให้คิษย์อีกคนมารับหน้าที่
แทน

เฟิงหฺรู่ส่วยเดินนำออกมา มองหลิวซิงหฺรานพลาบเอยด้วยสีหน้า

มีดครีမ် “แม้นางมารตนนั้นจะถูกสะกดด้วยตะปูผนึกมารของข้า แต่นางถึงกับควบคุมกระบี่เหวี่ยงของเจ้าได้ ความปลอดภัยจึงสำคัญ จากนั้นจอมยุทธ์หลิวไม่ต้องส่งอาหารส่งน้ำให้นางมารตนนี้แล้ว ต่อให้หิวแค่ไหนนางมารนั้นก็ไม่ถึงตายหรอก”

“แม่หญิงจะเป็นเครื่องมาร แต่ก็ต้องกินอาหาร จะไม่ให้นางกินข้าว กินปลาเลยได้อย่างไรขอรับ” หลิวชิงหรรณเอยด้วยความเป็นกังวล

เจียงชิวส่วยจับแขนเขาไว้พาลงโน้มน้าวให้ใจเย็น “ชิงหรรณ ทำตามที่ประมุขเพิงว่าเถิด วันนี้โชคดีที่ข้ากับประมุขเพิงมาทันเวลา ไม่อย่างนั้นกระบี่จ้านหลูของเจ้าคงถูกหลิงเยวชิงไปแล้ว หากนางทำลายค่ายกลผนึกมารออกมาได้ เจ้าจะให้ข้าไปสารภาพกับพันธมิตรร่วมยุทธภพว่าอย่างไร”

“แต่ว่า...” หลิวชิงหรรณคิดจะพูดอะไรต่ออีกสักหน่อย ทว่าเจียงชิวส่วยไม่สนใจเขาอีกแล้ว พวกเขาเดินมุ่งหน้าไปยังสำนักควานเตา

หลิวชิงหรรณเหลียวหลังกลับไปมองประตูสุสานกระบี่ที่ปิดสนิทอีกครั้ง ภาพเจียงหลิงเยวที่ถูกตอกตะปูผนึกมารยังคงติดตาไม่หาย

หัวใจของเขาหนักอึ้ง อึดอัดทรมานเป็นที่สุด อยากจะช่วยนางแต่ก็ไม่สามารถช่วยได้

ปราณมารของนางเข้มข้นรุนแรงเพียงนั้น หากปล่อยไปจะต้องเกิดมหันตภัยขึ้นเป็นแน่

แต่ถ้าไม่ช่วยนาง เขาต้องทุกขใจจนกินไม่ได้นอนไม่หลับเพราะความปวดใจเช่นนี้ต่อไปทุกวันแน่

ทุกวันนี้เขามาเยี่ยมนางครั้งหนึ่งก็ต้องรู้สึกอึดอัดทุกข์ระทมขึ้นอีกครั้ง บางทีหัวใจไม่มาเยี่ยมนางเลยยังจะดีเสียกว่า...ไม่เห็นนาง ความรู้สึกละอายที่เขาไม่อาจช่วยชีวิตนางไว้ได้อาจจะน้อยลงหลายเท่า หลิวชิงหรรณหลุบตาลง กระชับกระบี่จ้านหลูในมือแน่น

ทันใดนั้นพลันมีฝ่ามือลึกลับจู่โจมเขาจากด้านหลัง ปิดปากหลิวชิงหรรณไว้ ก่อนจะลากเขาเข้าไปในพงหญ้า

“หวังญ์เถว ไยจึงเป็นเจ้า” เมื่อเห็นผู้มาใหม่ชุดๆ หลัวซิงหฺรานก็สลดมือหวังญ์เถวออกทันใด พร้อมกับเอ่ยถามอย่างตกใจ

หวังญ์เถวชะงักหันมองไปรอบด้านด้วยสีหน้าระแวงระวังเป็นที่สุดเมื่อเห็นว่าไม่มีใครผ่านมาแล้วจึงถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก ก่อนถลึงตาจ้องหลัวซิงหฺรานอย่างไม่สบอารมณ์พลงบน “ทำไม เจอข้าแล้วมันหน้าแปลกใจเพียงนั้นเชียวหรือ หากไม่ใช่เพื่อหลิงเยว ข้าก็ไม่อยากมาสำนักความเตาของพวกเจ้าหรอก!”

หลัวซิงหฺรานไม่ได้ตอบเขา แต่กลับเบนสายตามองกระบี่ในมือหวังญ์เถว จากนั้นก็อุทานด้วยความตกใจ “กระบี่เบิ่งอิงของเจ้าถูกชิงไปแล้วไม่ใช่หรือ เหตุใดจึงกลับมาอยู่ในมือเจ้าได้”

“พี่สาวเทพธิดาคนหนึ่งนำมาคืนให้ข้า” เมื่อได้ยินคำถาม หวังญ์เถวก็เอ่ยอย่างภาคภูมิใจ

“พี่สาวเทพธิดา?” หลัวซิงหฺรานขมวดคิ้ว นอกจากนางมารที่ปล้นกระบี่เหวไปแล้ว กระบี่เบิ่งอิงยังจะอยู่ในมือผู้ใดได้อีก

“รูปโฉมเป็นเช่นไร” หลัวซิงหฺรานถามอย่างไม่ไว้ใจ

หวังญ์เถวเห็นเขาสนใจถึงเพียงนี้ ก็สาธยายถึงสตรีรูปโฉมงดงามหมดจดที่ตนได้พบให้หลัวซิงหฺรานฟังอย่างออกรสชาติ

หลัวซิงหฺรานฟังอย่างตั้งใจ จนกระทั่งได้ยินว่าสตรีผู้นั้นสวมหน้ากากสีทองปิดใบหน้าครึ่งหนึ่งเอาไว้ สีหน้าและแววตาของเขาก็พลันมืดมนลงทันใด กำกระบี่จ้านหลูในมือแน่น แล้วตะคอกเสียงแข็งใส่หวังญ์เถว “ใช่พี่สาวเทพธิดาที่ไหน! นั่นคือนางมารที่ฆ่าล้างสำนักความเตาของพวกข้าต่างหาก บัดชบสิ้นดี นางมารนั้นหายสาบสูญไปครึ่งปี คิดไม่ถึงว่านางจะยังปรากฏตัวในยุทธภพ!”

หวังญ์เถวสะดุ้งตกใจเพราะหลัวซิงหฺราน จึงเอ่ยอย่างงงงัน “เจ้าบอกว่าสตรีผู้นั้นที่มอบกระบี่เบิ่งอิงให้ข้าคือนางมารที่ปล้นกระบี่เหวไปผู้นั้นหรือ ดังนั้นนางมิได้ช่วยนำกระบี่เบิ่งอิงกลับมาให้ข้า แต่นางเอากระบี่มาคืน

ให้ข้าเองอย่างนั้นหรือ”

หลิวซิงหฺวานเงียบบัง จ้องมองหวังถูโถ้วเงียบบๆ แล้วถาม “นางมาร
ตนนั้นได้พูดอะไรกับเจ้าตอนที่คืนกระบี่ให้หรือไม่”

หวังถูโถ้วผงกศีรษะ “พูดสิ เพราะเหตุนี้ข้าถึงได้มาที่สำนักควานเตา!”

“นางมารนั้นสั่งให้เจ้ามาที่นี่? ด้วยเหตุอันใด” หลิวซิงหฺวานถามอย่าง
เคร่งเครียด

หวังถูโถ้วผงกศีรษะอีกครั้ง “จะด้วยเหตุใดได้อีกเล่า ก็ต้องมาช่วย
ชีวิตหญิงสาวอยู่แล้ว หลิวซิงหฺวาน หญิงสาวไม่ใช่นางมารอะไรทั้งนั้น นาง
เป็นเหมือนกับพวกเรา เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งเหมือนกับพวกเรา ดังนั้น
หากนางถูกควักหัวใจไปแล้วก็ต้องตายแน่นอน พวกเราปล่อยให้บุชาย
ชั่วช้าของเพิงหฺรู่ส่วยสำเร็จไม่ได้เด็ดขาด!”

หลิวซิงหฺวานแปลกใจอยู่บ้าง “หญิงสาวเป็นบุตรสาวของมู่ไปเพิง
มู่ไปเพิงเป็นมาร แล้วนางจะเหมือนกับพวกเราได้อย่างไร หรือนางยังมี
ภูมิหลังอย่างอื่นซ่อนเอาไว้อีก”

หวังถูโถ้วพยักหน้าเสร็จก็ส่ายหน้า

หลิวซิงหฺวานงุนงงเพราะเขา จึงถามไถ่อย่างร้อนใจ “ถูโถ้ว นางมาร
ตนนั้นพูดอะไรกับเจ้ากันแน่ เจ้ารีบเล่ามาเดี๋ยวนี้!”

หวังถูโถ้วสาธยายเรื่องราวทั้งหมดตามความจริง “ตอนที่นางมาร
ผู้นั้นคืนกระบี่ได้แล้วว่า ปีนั้นที่มู่ไปเพิงก่อกรรมทำชั่วครั้งใหญ่ปลิดชีวิตคน
นับไม่ถ้วน มิได้เป็นเพราะฝีมือยุทธ์จนตกสู่วิถีมาร และยังมีใช้เพราะเขาเป็น
มาร แต่เป็นเพราะถูกเจียงชิวส่วยลอบทำร้าย!”

“อะไรนะ!” หลิวซิงหฺวานอึ้งงัน ไม่กล้าเชื่อถ้อยคำนั้น

หวังถูโถ้วเล่าต่อ “เจียงชิวส่วยหลงรักเจียงเยียนตี้ ความแค้นที่มีต่อ
มู่ไปเพิงจึงเปรียบดั่งไฟสุ่มทรวง ประจวบเหมาะกับเพิงหฺรู่ส่วยที่เพิงบรรลु
เสียนต้องการแย่งชิงกระบี่เหาะในมือของมู่ไปเพิงพอดี ทั้งสองจึงร่วมมือ
กัน ลักพาตัวศิษย์พรรคมินซานที่ต้องการไปประลองกระบี่ที่สำนักขุนเขา

กระบี่เหวจำนวนไม่น้อยไป และใช้แก่นวิญญานของมารปีศาจในพรรค
อินชานับร้อยดวงมาหลอมเป็นผลเนตรปีศาจซึ่งเป็นโอสถต้องห้าม

“หลังจากนั้นก็หลบเข้าไปป้อนให้หมูไปเฟิงกิง ผลเนตรปีศาจนี้ขอเพียง
กิงเข้าไป ไม่ว่าใครก็จะกลายร่างเป็นมารชั่วร้ายที่ฆ่าคนได้โดยไม่กะพริบ
ตาทันที!”

“เจ้าจะบอกว่าที่หมูไปเฟิงก่อกรรมทำชั่วสังหารคนไม่เลือกหน้า เป็น
เพราะกิงผลเนตรปีศาจเข้าไปอย่างนั้นหรือ” หลิวชิงหฺรณถาม

หวังถูไถ่พยักหน้าว่า “ไม่ผิด! เมื่อปีนั้นเจียงเยี่ยนตั้งรู้เรื่องอุบาย
ชั่วของเจียงชีวส่วย ถึงได้ลักพาตัวเจียงชางอวีไป และปล่อยกุโลหิตใส่ตัวนาง
ไว้ พวกเขาสองคนสามัภรรยาล้วนเป็นคนธรรมดาทั้งคู่ บุตรสาวที่ให้
กำเนิดมาจะเป็นนางมารนางปีศาจไปได้อย่างไรกัน”

หลิวชิงหฺรณมองหวังถูไถ่อย่างตะลึงงัน ชะงักไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยขึ้น
“นางมารตนนั้นปลิ้นปล้อนมากอุบาย เจ้าคิดว่าสิ่งที่นางพูดมาจะเป็น
เรื่องจริงอย่างนั้นหรือ หากนางโกหกเจ้าเล่า”

“นางจะโกหกหรือไม่ ไว้พวกเราช่วยหลิงเยว่ออกมาให้ได้ก่อนแล้ว
ค่อยว่ากัน หากสิ่งที่นางพูดเป็นเรื่องจริง หากเจียงชีวส่วยกับเฟิงหฺรูล่วยหลอม
ผลเนตรปีศาจขึ้นมาได้จริง จะต้องทิ้งไยแมงมุมกับเท้าม้า⁴⁵ ไว้แน่ ทั้งที่เมื่อ
ก่อนหลิงเยว่ก็ปกติดี อยู่ดีๆ จะถูกจิตมารเข้าแทรกกะทันหันเช่นนี้
ได้อย่างไร ต้องเป็นเจียงชีวส่วยที่คิดอยากควักหัวใจนางไปช่วยชีวิตเจียง-
ชางอวี จึงลอบให้หลิงเยว่กิงผลเนตรปีศาจจะไร่นั้นเข้าไป และกล่าวหาว่า
นางเป็นมารแน่ๆ” หวังถูไถ่เอ่ยพลางบ่นปากอย่างดูแคลน

หลิวชิงหฺรณเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าเอ่ย “ในตอนนั้นหลิงเยว่
ถูกจิตมารเข้าแทรกจนอาละวาดทำร้ายคนครั้งแรก ท่านลุงเจียงดูจะตก
ตะลึงอยู่ไม่น้อย ข้าคิดว่าเขาเองก็น่าจะไม่รู้ว่าอยู่ดีๆ หลิงเยว่จะตกสู่ภุมิ

⁴⁵ เป็นสุภาษิตจีน หมายถึง เบาแส เงื่อนงำให้สาวถึงตัวได้

กะทันหันเช่นนี้

“ยิ่งไปกว่านั้น หลังเยวก็เพิ่งตกสู่วิถีมารเมื่อครึ่งปีก่อน หากท่านลุงเจียงต้องการทำร้ายหลังเยวจริง ก็ไม่จำเป็นต้องให้นางกินผลเนตรปีศาจล่วงหน้าขนาดนี้ ถึงอย่างไรการตกสู่วิถีมารก็เชื่อว่าควบคุมได้ตั้งใจ หลังเยวอาจทำร้ายผู้บริสุทธิ์จำนวนมาก ในฐานะผู้นำยุทธภพ ท่านลุงเจียงไม่มีทางที่จะยอมเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ได้เด็ดขาด”

“เจ้าไม่เชื่อสิ่งที่ข้าเล่าหรืออยากออกหน้าให้เจียงชีวส่วยพันผิดกันแน่ ข้าเข้าใจ เจ้าชมชอบเจียงชางอวี่ผู้นั้นมากไม่ใช่หรือ ดังนั้นเพือนางแล้ว แม้แต่สำนักผิวดาบชั่วดีล้วนไม่ต้องการ เจ้าก็พวกเดียวกัน คงอยากควักหัวใจหลังเยวไปช่วยหญิงงามในดวงใจของเจ้า!” หวังถูโถ้วสบถออกมาอย่างดูแคลน

“เหลวไหล!” หลิวชิงหรรณถลึงตามองเขา

ที่เขาชมชอบเจียงชางอวี่นั้นเป็นความจริง แต่ก็ได้หมายความว่า เขาจะไม่สนใจไยดีชีวิตของเจียงหลังเยว นางเป็นศิษย์สำนักความตายของเขา และยังเป็นลูกศิษย์เขาด้วย เขาย่อมอาวรณ์ไม่อยากให้นางตาย

หวังถูโถ้วพูดต่อ “ข้าขอลามเจ้าเพียงหนึ่งประโยค เจ้าจะไปช่วยหลังเยวกับข้าหรือไม่”

“ข้า...” หลิวชิงหรรณค่อนข้างสับสน อันที่จริงเขารู้สึกว่าเจียงหลังเยวมีโอกาสตกสู่วิถีมารได้อย่างง่ายดายเช่นที่พวกเจียงชีวส่วยกล่าว แต่เขายังไม่กล้าเชื่อคำพูดด้านเดียวของนางมารชุดเหลืองตนนั้น

หวังถูโถ้วเห็นเขาลังเลก็กระซิบกระปี่เจิงอึ้งแน่น พลังเดินมุ่งหน้าไปยังสุสานกระบี่ด้วยความหงุดหงิด “ดี เจ้าไม่ไป ข้าไปคนเดียวก็ได้!”

หลิวชิงหรรณห้ามเขาไว้ “ไม่ได้ ยังไม่ใช่ตอนนี่!”

“ไม่ใช่ตอนนี้อันใด” หวังถูโถ้วนึกฉุนขึ้นมา “ข้าอยากเข้าไปช่วยเมื่อใดก็ต้องเข้าไปช่วยเมื่อนั้น ข้าจำเป็นต้องเข้าเฝ้าเทพเจ้าคำนวณวันเวลาก่อนอย่างนั้นหรือ”

“เฟิงหฺรู่ส่วยสร้างค่ายกลผนึกมารล้อมรอบสุสานกระบี่ทั้งสี่ทิศ ค่ายกลผนึกมารเป็นค่ายกลที่สร้างขึ้นโดยโลหิตบริสุทธิ์ของเด็กสิบสองคน บัดนี้ค่ายกลถูกป้อนโลหิตนับร้อยหยดแล้ว และวันนี้เฟิงหฺรู่ส่วยยังเสริมความแข็งแกร่งให้มันคงขึ้นอีก หากจะพังค่ายกลนี้ จำต้องปลิดชีวิตเด็กสิบสองคนและเฟิงหฺรู่ส่วยให้ได้ก่อน มิฉะนั้นจะไม่มีทางทำลายค่ายกลได้ ในเมื่อพวกเราต้องการช่วยชีวิตหญิงเยว่ เช่นนั้นแล้วจะคว่ำชีวิตคนส่งเดชไม่ได้เด็ดขาด”

“เช่นนั้น...เช่นนั้นจะอย่างไรดี” หวังถูโถ้วถาม อย่าว่าแต่ชีวิตนี้เขาไม่เคยสังหารคนมาก่อนเลย แม้จะมีใจอยากสังหารอย่างไรก็เชื่อว่าเขาจะศิษย์รุ่นเยาว์เหล่านั้นได้

“เดือนหน้าก็จะเป็นวันคล้ายวันเกิดของซางอวี่ และเป็นเวลาที่นางต้องกำจัดกู่ฟิซพอตี เพื่อกำจัดกู่ให้นาง พวกเฟิงหฺรู่ส่วยจะต้องปล่อยตัวหญิงเยว่ออกมาแน่ พวกเรามีโอกาสที่จะเข้าไปช่วยหญิงเยว่แค่วันนั้น อีกอย่าง กู่จิ้งจือก็มาด้วย เขาอยู่กับหญิงเยว่ตอนที่นางตกสู่วิถีมาร ดังนั้นเขาต้องรู้ดีกว่าเราแน่ว่าเหตุใดหญิงเยว่จึงตกสู่วิถีมารเช่นนั้น ถึงตอนนั้นเราจะได้ถามเรื่องราวจากเขาโดยตรง” หลิวซิงหฺรานไล่แผนการเป็นลำดับขึ้นตอน

หวังถูโถ้วเผยสีหน้าตะลึงงัน “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่ากู่จิ้งจือจะมา”

หลิวซิงหฺรานตอบอย่างเฉยชา “เฟิงหฺรู่ส่วยไม่ใช่หมอเทวดา เรื่องเปลี่ยนแปลงหัวใจ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องปล่อยให้เป็นที่ของคนจากหุบเขาเย่าหฺวัง กู่จิ้งจือเป็นศิษย์เพียงหนึ่งเดียวที่ได้รับถ่ายทอดวิชาจากผู้อาวุโสเย่าหฺวัง เขาจะต้องมาแน่”

หวังถูโถ้วพยักหน้าด้วยความเข้าใจ ดูท่าว่าวันนี้มีแต่ต้องทำตามที่หลิวซิงหฺรานว่าเท่านั้น

ทั้งสองเสียบงันไปครู่หนึ่ง หวังถูโถ้วยืนมือมาดึงแขนเสื้อหลิวซิงหฺรานเอาไว้ พลังเอ่ยอย่างน่าสงสาร “เช่นนั้นระหว่างนี้เจ้าช่วยจัดสรรที่พักให้

ข้าสักรน้อยได้หรือไม่ ข้าออกมากะทันหัน ไม่ได้พกเงินติดตัวมาเลย หากว่า
ต้องพำนักชั่วคราวอยู่ที่นี่หนึ่งเดือน จะให้ข้าไปนอนที่สำนักความตาของ
พวกเจ้าเห็นทีจะไม่เหมาะสมนัก”

“ได้สิ” หลิวซิงหฺรานกล่าว พลังขี้ฉ้อไปยังกระท่อมเก่าหลังหนึ่งที่อยู่
ตรงเนินเขา “เจ้าไปพำนักที่นั่นชั่วคราวก่อนเถิด”

หวังฉู่ไถ่เหลือบมองคราหนึ่ง กระท่อมนั้นถูกลมพัดจนไม่เหลือ
หลังคาเสียแล้ว มุมปากของเขาพลันกระตุก...ที่แบบนั้นคนเข้าไปอยู่ได้
หรือ

“มูมมองกว้างขวาง มองเห็นสถานการณ์ในสุสานกระบี่ได้ อีกทั้งยัง
มองเห็นภายในสำนักความตา ยอดเยี่ยมนัก” หลิวซิงหฺรานกล่าว

หวังฉู่ไถ่แบ่ปาก กลอกตามองฟ้า

เพื่อเจียงหลิงเยว่ เขายินดีลำบากตรากตรำถึงที่สุด ‘หลิงเยว่เอ๋ย
หลิงเยว่! เจ้าต้องมีชีวิตอยู่ต่อเพื่อพี่ชายคนดีของเจ้านะ!’

สิบวันให้หลัง รถม้าของหุบเขาเย้าหวังก็ปรากฏอยู่นอกสำนักความตา
ก้าวให้กระโดดลงมาก่อนและแหวกม่านประตูรถม้าออก

กู่จิ่งจื่ออุ้มฉินจิวเกาเดินลงมาจากรถม้า เส้นผมขาวโพลนทั่วศีรษะ
สะกดทุกสายตาให้ตื่นตะลึง

เมื่อได้ยินว่ากู่จิ่งจื่อจะมา เจียงซางอวี่ก็ออกมารอที่หน้าประตูทางเข้า
ตั้งแต่เช้า ยิ่งใกล้ถึงวันกำจัดกู่พิเซ่ ร่างกายของนางยิ่งซูบผอมจนเห็นกระดูก
หลายวันที่ผ่านมานางผ่ายผอมลงไม่น้อย ร่างกายเหลือเนื้ออยู่เพียงไม่กี่ซัง
แล้ว คล้ายกับว่าสายลมพัดผ่านเพียงระลอกเดียวก็พัดให้นางล้มได้ใน
ทันที

เมื่อเห็นกู่จิ่งจื่อลงจากรถม้าแล้ว เจียงซางอวี่ก็รีบเท้าเข้าไปต้อนรับ
ด้วยความตื่นเต้น กระทั่งได้เห็นเส้นผมสีขาวทั่วศีรษะของเขา เลี้ยว
พริบตานั้นขอบตาของนางพลันแดงก่ำขึ้นแล้วถามอย่างปวดใจ “หมอเหวตา

กู๊ ไม่เจอเพียงครึ่งปี เส้นผมของท่าน...”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่ คุณหนูใหญ่เจียงไม่จำเป็นต้องกังวล ร่างกายข้าไม่มีผลต่อชีวิตท่านแน่นอน” กู๊จึงจื่อปราชิตามองนางด้วยสีหน้าเรียบเฉย น้ำเสียงยามเอ่ยท่าเห็นและเย็นชา

นางเป็นห่วงเขาด้วยใจจริง แต่เขากลับคิดว่านางกำลังวิตกกังวลกลัวว่าชีวิตตนจะพลอยได้รับผลกระทบไปด้วย

เจียงซางอวีปล้นปวดแปลบในใจ นัยน์ตารื้นแดงกว่าเก่า

กู๊จึงจื่อไม่สนใจนางอีก เดินมุ่งตรงเข้าไปภายในสำนักความตา เจียงซางอวียังคงยืนอยู่ที่เดิม ยกมือปาดน้ำตาด้วยความเสียใจ

กู๊จึงจื่อเดินมาถึงห้องโถงที่อยู่ภายในหอคิวเฮวียนแล้ว เจียงซิวส่วยและคนอื่นๆ ต่างก็รวมตัวกันอยู่ภายในห้องโถงใหญ่

เมื่อเห็นเขาเข้ามา เจียงซิวส่วยก็เดินไปต้อนรับเขาทันที “หมอเหวดดา กู๊ บาดแผลท่านยังไม่หายดี พวกข้าก็ต้องรบกวนให้ท่านเดินทางไกลอีกแล้ว ข้ากับซางอวี่ลำบากใจยิ่งนัก ยามนี้เหลืออีกเพียงสิบสองวันจะถึงวันกำจัดกู๊พิชให้ซางอวี่ ข้าได้ให้คนเตรียมห้องขับให้ท่านเรียบร้อยแล้ว หมอเหวดดา กู๊พักผ่อนอยู่ที่นี้ รักษาร่างกายให้ดีเถิด”

“ขอบคุณท่านผู้นำเจียง” กู๊จึงจื่อเอ่ยอย่างเกรงใจ ทว่าด้านหลังกลับมีเสียงแตกดังขึ้น

“ซางอวี่กำจัดกู๊พิชเดือนหน้า แต่ยามนี้หมอเหวดดากลับรีบเร่งเดินทางมา เเคราะห์ดีที่สำนักความตาของข้ากว้างใหญ่ ไม่ขัดสนเงินทอง ไม่อย่างนั้นก็มีคนมาเบียดเสียดกันในที่ของพวกข้ามากมายเช่นนี้ ไหนเลยจะดูแลไหว”

คนกล่าววาทาญนี่คือฮูหยินหลิว นับแต่สร้างสำนักความตาขึ้นใหม่ ภายใต้คำสั่งของเจียงซิวส่วย ที่แห่งนี้ก็ไม่ใช่สำนักความตาดั้งเดิมของพวกเขาอีกต่อไปแล้ว

แม้ฮูหยินหลิวจะยังเป็นนายหญิงของสำนักฝึกยุทธ์แห่งนี้ แต่เมื่อ

หลิวขุยกจากไป นางก็ไม่มีสิทธิ์มีเสียงอันใดในที่แห่งนี้มากนัก ได้แต่กล้ำกลืนความไม่เป็นธรรมไว้ในอก เพราะเรื่องของเจียงหลิงเยว่ทำให้หัวใจนางยิ่งเป็นทุกข์ เมื่อเห็นหมอเทวดากุ้ยในยามนี้ยอมเอ่ยวาจาไม่เข้าหูขึ้นมา

ซูหยินหลิวเองก็ผ่านโลกมามาก นางมองออกว่าเจียงหลิงเยว่มีใจให้หมอเทวดากุ้ยผู้นี้ ก่อนหน้านั้นที่นางเห็นกุ้จิ่งจื่อเอาตัวรับกระบี่แทนเจียงหลิงเยว่ ก็คิดว่ากุ้จิ่งจื่อเองก็คงมีเจียงหลิงเยว่ในใจ แต่ยามนี้มองแล้วหมอเทวดากุ้ยก็ไม่ต่างจากคนอื่นในยุทธภพ ทำเป็นมีคุณธรรมสูงส่ง แต่เนื้อแท้แล้วล้วนเป็นน้ำใจและคุณงามความดีแสนจอมปลอม

เจียงหลิงเยว่ถูกขังอยู่ในค่ายกลผนึกมารมานานเพียงนั้น เขากลับไม่เคยมาดูดำดูดีนางสักครั้ง ครึ่งปีไม่ปรากฏตัว พอปรากฏตัวก็มาเพื่อกำจัดกุ้พิชให้เจียงซางอวี่ นิ่งคอยให้เจียงหลิงเยว่ตาย ‘เฮอะ! หลิงเยว่ตายอดแล้วจริงๆ ที่หลงปลานปลื้มคนพรรค์นี้เข้า’

“ซูหยินหลิวไม่ต้องห่วง หากว่าไม่สะดวก ผู้เช้กู้กับกัวไห่ไปหาโรงเตี๊ยมที่เชิงเขาต๋านล่างพำนักชั่วคราวก่อนก็ได้ ไร่ถึงเวลากำจัดกุ้พิช พวกข้าค่อยมาอีกครั้ง” กุ้จิ่งจื่อเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ซูหยินหลิวหัวเราะเสียงเย็นอย่างถากถาง สะบัดมือแล้วเดินจากไป กุ้จิ่งจื่อมองตามแผ่นหลังนางที่เดินออกไป แวตามืดครึ้มลง

“หมอเทวดากุ้ย ท่านอย่าได้ใส่ใจที่ซูหยินหลิวว่าเลย นางแค่เป็นห่วงหลิงเยว่เท่านั้น แฮ้อ แม้หลิงเยว่จะเป็นนางมาร แต่ข้าก็ซบเลียงมาเองกับมือจนเติบโตใหญ่ หากมิใช่เพราะเหตุนี้ ข้าเองก็ไม่อยากเห็นนางถูกกระทำเช่นนี้เหมือนกัน ฉะนั้นแล้วข้าจึงเข้าใจจิตใจของซูหยินหลิวดี แต่เพื่อความสงบสุขของยุทธภพ ข้าจำเป็นต้องเห็นแก่ส่วนรวมเป็นหลัก” เจียงชีวส์ุ่ยเอ่ยด้วยสีหน้าที่ดูราวกับกำลังทุกข์ใจ

กุ้จิ่งจื่อมองเขาอย่างเย็นชา ไม่ได้เปล่งเสียงใดขึ้น

หลังจากกล่าวถ้อยคำเกรงอกเกรงใจกันอีกสองสามประโยค ก็เห็นว่ากุ้จิ่งจื่อมีสีหน้าเหนื่อยล้า เจียงชีวส์ุ่ยจึงสั่งให้ศิษย์ในสำนักพาพวกเขาไป

พักผ่อนที่ห้องพักทันที

เมื่อเข้ามาในห้องแล้ว กุ๊จึงจื๋อก็วางเงินจิวเกาไว้บนโต๊ะไม้ กุมหน้าอกและไอโซลๆ ออกมาอย่างห้ามไม่ได้

ก้าวให้เห็นดังนั้นก็รีบหยิบห่อเข็มเงินออกมาแล้วฝังเข็มให้เขาไปหลายจุด เมื่อลมหายใจเริ่มกลับมาสม่ำเสมอก็อดเอ่ยขึ้นด้วยความเป็นห่วงมิได้ “นายน้อยขอรับ ร่างกายท่านเป็นเช่นนี้ ค็นนื่อย่า...”

ก้าวยังไม่ทันพูดจบประโยค กุ๊จึงจื๋อก็สังเกตเห็นเงาร่างหนึ่งแอบอยู่นอกหน้าต่าง จึงเอ่ยตัดบทเขาทันที

“ข้าเหนื่อยแล้ว อยากรีบสักครู่ ค็นนี้เจ้าไม่ต้องปลุกข้า” กุ๊จึงจื๋อเอ่ยเมื่อพูดจบก็ไ้ออกมาอีกสองสามครั้ง

ขณะที่ก้าวให้ประคองเขาลงนอนพักผ่อนบนเตียง เงาร่างที่อยู่ด้านนอกก็หายไปเสียแล้ว

ภายในห้องของเจียงชีวสุ่ย เจียงซางอวี๋ยืนอยู่ด้านข้างด้วยสีหน้าเจ็บปวด โดยมีฮูหยินเจียงคอยปลอบโยนนางด้วยความสงสารสุดหัวใจ

เจียงเทียนเข้ามาในห้องแล้วประสานมือคารวะเจียงชีวสุ่ยพร้อมกล่าวรายงาน “ท่านอาจารย์ ทางหมอเทวดากุ๊ไม่มีอะไรน่าสงสัยขอรับ เพียงแต่อาการป่วยของเขาดูเหมือนจะสาหัสกว่าเมื่อก่อนมาก กลับถึงห้องก็ไอโซลอย่างแรง จนท่านหมอกวต้องปรนนิบัติเขาให้พักผ่อน”

“อือ” เจียงชีวสุ่ยพยักหน้ารับรู้ แวดตาปรากฏความเย็นชาสายหนึ่ง “ซางอวี๋จะได้กำจัดกุ๊พิษอยู่แล้ว จะมีอะไรผิดพลาดมิได้เด็ดขาด จิตใจของหมอเทวดากุ๊ผู้นั้นลึกกลับซับซ้อน ซ่อนอารมณ์ไม่เปิดเผย หากว่าครั้งนี้เขาตั้งใจมากำจัดกุ๊พิษให้ซางอวี๋ด้วยใจจริงก็ดี แต่ถ้ามาเพื่อหลิงเยว่แล้ว...”

คิดถึงภาพที่กุ๊จึงจื๋อเอาตัวรับกระบี่แทนเจียงหลิงเยว่โดยไม่สนชีวิตก่อนหน้า เจียงชีวสุ่ยก็นิ่งงันไปทันที

เจียงซางอวี๋ที่อยู่ด้านข้างพลันมีสีหน้าหมองหม่นไม่น่ามองยิ่งกว่าเก่า

นัยน์ตาดั่งผิวน้ำที่เต็มไปด้วยหยาดน้ำตา

ซูหยินเจียงปลอบใจนางก่อนเอยกับเจียงชิวส่วย “ท่านพี่ ท่านอย่าเพิ่ง คาดเดาเองจะดีกว่า แม้ว่าหมอเหวดดาภูจะมีใจให้หลังเยว่ แต่เขาก็ทำพันธะ เป็นตายกับซางอวี่แล้ว เขาจะทอดทิ้งซางอวี่โดยไม่สนใจชีวิตตนเองได้ อย่างไร อีกอย่าง เขายังต้องการ...”

เนื่องจากเจียงเทียนอยู่ด้วย ซูหยินเจียงจึงไม่ได้เอยถ้อยคำสุดท้าย ออกมา

เจียงชิวส่วยชักสีหน้าพลางเอยออกมาด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม จากนั้น ก็โบกมือสั่งเจียงเทียน “ไม่ว่าอย่างไรก็จับตาดูหมอเหวดดาภูให้ดี หากเขามี ความเคลื่อนไหวใดก็รีบมารายงานให้ข้ารู้ทันที”

“ขอรับ” เจียงเทียนรับคำแล้วก็ล่าถอยออกไป

ภายในห้องเหลื่อเฟิงครบครันเจียงชิวส่วยสามคนอีกครั้ง เจียง- ชิวส่วยถลึงตาจ้องซูหยินเจียงด้วยความกรุ่นโกรธพลางต่อว่านาง “คนอื่น ปากมากยังไม่เท่าคนในครอบครัวตนเอง จากนั้นจึงปิดปากให้สนิท ยังดีที่ เป็นคนของตัวเอง เมื่อครู่เขาได้ยินบ้างก็ช่างเถิด แต่ถ้าเป็นคนนอกได้ยิน เข้าเกรงว่าจะเป็นเรื่องขึ้นมา”

“ข้าเข้าใจแล้ว” ซูหยินเจียงก้มหน้าเอยอย่างสำนึกผิด

เจียงซางอวี่ปรับอารมณ์ได้แล้ว ทันใดนั้นก็ขมวดคิ้วถามเสียงเบา “หมอเหวดดาภูเป็นยอดฝีมือไร้เทียมทาน แต่ไหนแต่ไรไม่เคยสนใจเรื่องราว ในยุทธภพ ท่านพอคิดว่าเขาจะเอากระบี่ซางอวี่ไปทำอะไร”

เจียงชิวส่วยส่ายหน้า “เรื่องนี้ข้าจะสืบในภายหลัง ยามนี้เรื่องสำคัญ คือการกำจัดกุ๊ฟิซให้เจ้าต่างหาก แม้กุ๊จิ้งจิวผู้นั้นจะต้องการกระบี่ซางอวี่มาก เพียงใด ก็ไม่พ้นต้องช่วยชีวิตเจ้าก่อนอยู่ดี ข้ามองว่า...แม้คนผู้นี้ไม่ได้ดู เรียบง่ายเช่นที่เขาแสดงออก แต่ในเมื่อมีพันธะเป็นตาย พวกเราก็ไม่ต้อง กลัวว่าเขาจะไม่สนใจชีวิตตนเอง ซางอวี่ เจ้าเองก็ต้องโคกสร้างจนกินไป แม้ยามนี้ในใจเขายังไม่มีเจ้า แต่เมื่อหลังเยว่ตาย ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องเป็น

ของเจ้าแน่นอน”

“อ้อ ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ ท่านพ่อ” เจียงซางอวี่เอ่ยอย่างโล่งใจ

“นางมารปล้นกระบี่ที่ให้ซางอวี่กินบุปผาสองชะตา เป็นเช่นนี้แล้ว นางก็นับว่าช่วยแบ่งเบามาระพวกเราไปได้มากทีเดียว” ฮูหยินเจียงเอ่ยขึ้น

เจียงซางอวี่กับเจียงซิวส่วยต่างก็เสียบัน จริงอยู่ที่พวกเขาอาศัยบุปผาสองชะตาผูกมัดกั้วจิ้งจอกเอาไว้ แต่นั่นเชื่อว่าพวกเขาจะไม่ถูกกั้วจิ้งจอกควบคุมเหมือนกัน สภาพสังขารของกั้วจิ้งจอกยามนี้ หากถอนกั้วพิษออกจากร่างเจียงซางอวี่แล้ว พวกเขาก็ต้องไปตามหาโลหิตเหือกมาต่อชีวิตเขาอีก พอคิดถึงจุดนี้ ทั้งสามคนก็ไม่เอ่ยวาจาได้อีก

กลางดึกกั้วจิ้งจอกเปลี่ยนเป็นชุดสีดำ ยามนี้เขานั่งอยู่หน้าเตียง ตอนที่
กั้วไห้เข้ามา เขากำลังสวมหมวกฟางปิดบังเส้นผมสีขาวของตนเอาไว้

กั้วไห้เปิดประตูแล้วเรียกกั้วจิ้งจอกด้วยความกังวลใจ “นายน้อย”

กั้วจิ้งจอกเหลือบมองเขาคราหนึ่งและเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “ก่อนข้ากลับมา เจ้าก็ปลอมเป็นข้าแล้วแสร้งติดฉินอยู่ในห้องนี้”

“นายน้อย...” กั้วไห้รู้ดีว่าโน้มน้าวไปก็ไร้ประโยชน์ จึงได้แต่เอ่ยเตือน “เมื่อตอนกลางวันข้าถามไถ่ได้ความมาว่า ด้านนอกสุสานกระบี่มีเด็กสิบสองคนเฝ้าอยู่ นายน้อยได้โปรตระวังตัวด้วย”

“อ้อ” กั้วจิ้งจอกพยักหน้า เปิดบานหน้าต่าง เกร่างหายลับไปในความมืดมิดยามราตรีอย่างรวดเร็ว มุ่งตรงไปยังสุสานกระบี่บนเขาหลังสำนักความเทาทันที

เจียงหลิงเยว่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร คล้ายในสมองมีเข็มพิษงอกขึ้นมา
นางปวดศีรษะคล้ายจะระเบิด นางอยากจะล้มตาคืน แต่หนังตากลับหนักอึ้ง จนมิอาจเปิดเปลือกตาขึ้นได้

รอบด้านเงียบสงัด นางรู้สึกวากับจมลงสู่ห้วงสมุทร มีเพียงความ

รู้สึกแคว้งคว้างล่องลอยไปมาเท่านั้น

“อาจารย์ชิงหฺวาน...” นางเปล่งเสียงอย่างอ่อนแรง

หลิวชิงหฺวานเหมือนจะไม่ได้มาส่งอาหารให้นางหลายวันแล้ว นางอยู่แต่ในสุสานกระบี่แห่งนี้ตลอดไม่ได้เห็นแสงตะวัน ไม่รู้วันรู้คืน และไม่รู้ว่าวันเวลาผ่านไปเนิ่นนานเพียงใด แต่ความรู้สึกหิวกระหายนั้นไม่เคยโกหกนาง

เจียงหลิงเยว่หลับตา นางทั้งหัวทั้งทรวง แต่ในร่างประหนึ่งถูกเปลวไฟแผดเผา รู้สึกว่าตนใกล้ตายเข้าไปทุกขณะ

เดิมทีนางคิดว่าตนไม่กลัวความตาย แต่เมื่อความตายมาอยู่ตรงหน้าจริงๆ เจียงหลิงเยว่กลับค้นพบว่าตนนั้นขลาดกลัว นางมีความฝันอีกมากที่ยังทำไม่สำเร็จ และยังมีคนอื่นอีกมากที่นางห่วงหาอาวรณ

หากเป็นไปได้ ก่อนตายนางอยากออกจากสุสานกระบี่ไปมองโลกภายนอกอีกครั้ง นางอยากเจอภูจิ้งจอก อยากเจอสุหยินหลิวกับหวังตูเถว แล้วก็อยากเจอพวกบิดาด้วย...

แต่นางรู้ว่าตนกำลังเพ้อฝัน ภูจิ้งจอกกับบิดาในยามนี้คงซิงซังรังเกียจนางมากเป็นแน่ พวกเขาไม่เคยมาดูลำดูลูตินนางสักครั้ง คิดว่าคงโกรธแค้นนางอย่างถึงที่สุด และเฝ้าภาวนาให้นางรีบตายไปกระมัง

เจียงหลิงเยว่ขดตัว ปล่อยให้หน้าตาไหลนองท่ามกลางความมืดมิด

...

นอกสุสานกระบี่ คิษย์รุ่นเยาว์ของพรรคหลิงเชียวทั้งสิบสองคนยังคงเฝ้าอยู่นอกค่ายกลพนิคมาร ส่วนภูจิ้งจอกซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ใหญ่ใกล้ๆ

เขาสำรวจรอบสุสานกระบี่อย่างละเอียด ก่อนหน้านี้นตอนที่นางมารชุดเหลืองเข้ามาสังหารล้างสำนักควานเตา เคยใช้กระบี่ชื่อเซียวต่อสู้อยู่กับกระบี่จ้านหลูของหลิวชิงหฺวานในสุสานกระบี่มาก่อน อานุภาพของกระบี่เทวะทำให้สุสานกระบี่เสียหายไม่น้อย ต่อมาเพื่อกักขังเจียงหลิงเยว่ เจียง-ชีวส่วยจึงสั่งให้คนซ่อมแซมประตูหินกับหลังคาของสุสานกระบี่จนเรียบร้อย

แต่กระนั้นสุสานกระบี่ก็ยังมีจุดเสียหายอยู่บ้าง

หากคิดจะเข้าไปในสุสานกระบี่ กุ๊จึงจื่อมีแต่จะต้องเข้าไปจากโพรงที่เสียหายบนหลังคาสุสานกระบี่เท่านั้น หลังจากนั้นค่อยหาที่ตั้งของห้องกระบี่ด้านใน

แต่จะเบนความสนใจจากเด็กทั้งสองคนนั้นอย่างไร จึงจะไปถึงหลังคาของสุสานกระบี่ได้

กุ๊จึงจื่อขบริมฝีปากด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ครุ่นคิดไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่งก็ดึงกล่องสลักกลดลลายสีทองออกมาจากอกเสื้อ ก่อนจะเปิดออก แล้วปล่อยหิ้งห้อยนับสิบตัวออกมา

คำเตือนดูร้อนยังมาไม่ถึง หิ้งห้อยจึงมีน้อยและหายากที่สุด แต่เขาเลี้ยงหิ้งห้อยเหล่านี้ไว้ในหุบเขาเย่าหว่ง จึงมีหิ้งห้อยทั้งสี่ฤดู เด็กทั้งสองคนนั้นยังเยาว์วัย จิตใจรักการเล่นสนุกยังไม่สูญหายไป เมื่อเห็นหิ้งห้อยบินกลางอากาศ พริบตาเดียวก็ถูกดึงดูดความสนใจไปทันที แต่ละคนงยหน้าขึ้นมอง บางคนถึงกับยื่นมือไปจับ

แม้พวกเขาจะไม่กล้าออกห่างจากบริเวณค่ายกล แต่ทุกคนล้วนเบนสายตาไปจากสุสานกระบี่

กุ๊จึงจื่อเห็นเช่นนั้นก็ใช้วิชาตัวเบาเหาะลงมาจากต้นไม้โดยอาศัยแสงจันทร์ สบโอกาสที่เด็กกลุ่มนั้นไม่ทันระวัง แทรกตัวเข้าไปในช่องแตกหักที่อยู่ด้านบนของสุสานกระบี่ทันที

วิชาตัวเบาของเขายอดเยี่ยมมาแต่ไหนแต่ไร ในยามนี้เสมือนลมหนึ่งสายพัดผ่านเท่านั้น เด็กทั้งสองคนล้วนไม่ทันสังเกตว่ามีคนทะยานกายผ่านไป

ภายในสุสานกระบี่มืดมิด อีกทั้งยังเย็นเยือกและอ้างว้าง กุ๊จึงจื่อหยิบตะบันไฟที่พกติดตัวไว้ขึ้นมาจุดให้แสงสว่าง ก่อนถือไว้ในมือและคลำทางหาที่ตั้งของห้องกระบี่อย่างใจเย็น

กุ๊จึงจื่อเดินคลำทางไปด้านหน้าได้ระยะหนึ่ง ทะลุผ่านประตูหินเข้าไป

ก็หลายชั้น ในที่สุดก็ได้ยินเสียงพิมพ์ดังขึ้น หัวใจของเขาบีบรัดแน่น ขณะเดินลอดประตูหินที่อยู่ตรงหน้าเข้าไปก็มาถึงห้องกระบี่ในที่สุด

ภายในห้องกระบี่ เจียงหลิงเยว่สวมชุดสีแดงถูกตรึงไว้ด้วยโซ่เหล็ก ผมแผ่สีดำยาวรุงรัง กั้นหน้าพิมพ์่าอะไรบางอย่าง ทำทางแปลกประหลาด คล้ายอยากกอดตัวเอง แต่เพราะถูกโซ่พันหนาการไถจึงทำไม่ได้

อุณภูมิภายในถ้ำเย็นกว่าภายนอกมาก แต่บนตัวเจียงหลิงเยว่กลับสวมเพียงชุดสีแดงบางๆ ตัวเดียว อีกทั้งเสื้อผ้าชุดนั้นยังเป็นชุดเดียวกับที่นางสวมตอนตกสู่วิถีมารคราวก่อน ชายเสื้อผ้าขาววัน กระทั่งร่องเท้าที่สวมก็ยังสกปรกยิ่งนัก

คิ้วของกู่จิงจือขมวดเล็กน้อย ลูกกระเดือกขยับขึ้นลง เขาพยายามควบคุมลมหายใจ ก่อนจะสปีเท้าเข้าไปใกล้นางอย่างช้าๆ

ไม่รู้ว่านางได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาแล้วหรือไม่ แต่กู่จิงจือได้ยินเสียงร้องไห้จากนาง กระทั่งเขาเดินเข้าไปถึงหน้าม่านพลั่งสีทอง ในที่สุดก็ได้ยินชัดว่านางกำลังพูดอะไร

“อาจารย์...ชิงหฺราน...ข้าหิว...”

“หิวเหลือเกิน...”

“อาจารย์ชิงหฺราน...ช่วยข้าด้วย...ฮี้...”

เมื่อมองตรูณน้อยที่ถูกขังอยู่ในม่านพลั่งสีทอง สภาพคนก็ไม่ใช่ผีก็ไม่เชิง ผอมซูบซีดเสียจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก กู่จิงจือพลันรู้สึกเจ็บแปลบในใจ เขาไม่ยังคิดอะไรแล้วทั้งสิน ยื่นมือทะลุเข้าไปในม่านพลั่งสีทองนั้นทันที

ม่านพลั่งสีทองนั้นมีผลต่อเจียงหลิงเยว่เพียงผู้เดียว แต่กับคนทั่วไปไม่มีผลอันใด เมื่อตระหนักได้ถึงจุดนี้แล้ว นัยน์ตาของกู่จิงจือก็พลันวูบไหว เขาเดินทะลุผ่านม่านพลั่งเข้าไปทั้งตัว และหยุดลงตรงหน้าเจียงหลิงเยว่

“หลิงเยว่...” เขาเออปลายลง ก่อนโอบกอดเจียงหลิงเยว่ที่ซูบผอมเอาไว้อย่างแผ่วเบาพลา่งเอ่ยเรียกนางด้วยเสียงสั่นเครือ

เจียงหลิงเยว่คล้ายได้ยินเสียงเรียกของเขา แม้จะยังหลับตาอยู่ก็ยังยื่นมือออกมาคว้าแขนเขาเอาไว้ และเอ่ยถามอย่างตื่นเต้น “อาจารย์ชิงหฺราน? นั่นท่านหรือ ในที่สุดท่านก็มาหาข้าแล้ว! ข้าหิวมาก หนาวมาก แล้วก็เศร้ามาก...อาจารย์ชิงหฺราน ช่วยข้า...ช่วยข้าด้วย...”

เจียงหลิงเยว่เอาแต่พูดแบบนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า หยาดน้ำตาไหลรินจากหางตาไม่ขาดสาย

กู่จิ่งจื่อปล่อยให้นางจับมือไว้ เขาทรุดตัวลงนั่งบนพื้น ล้วงขนมถั่วเขียวขึ้นหนึ่งออกมากจากอกเสื้อ บิออกเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วป้อนใส่ปากนาง

เมื่อได้กลิ่นหวานหอมของอาหาร เจียงหลิงเยว่ก็อ้าปากจับนิ้วมือเขานางกินอย่างรีบร้อน ฟันขบโดนปลายนิ้วเขาหลายครั้ง กู่จิ่งจื่อส่งเสียงในลำคอเบาๆ ไม่ได้ชักนิ้วกลับแต่อย่างใด กระทั่งนางกินขนมหมดแล้ว เขาก็หยิบขนมเกาสุ้อีกชิ้นมาวางไว้ในมือนาง

เจียงหลิงเยว่หลับตา สองมือจับขนมเกาสุ้อไว้ เอนหลังอิงแอบอยู่ในอ้อมอกของเขา พลังกินขนมชิ้นนั้นอย่างรีบร้อน

แม้จะมีเสื้อผ้ากันเอาไว้ แต่กู่จิ่งจื่อก็ยังสัมผัสได้ว่าร่างกายของนางร้อนระอุ ทว่านางกลับบอกว่าหนาว

กู่จิ่งจื่อยื่นมือไปแตะหน้าผากของนางก็สัมผัสได้ถึงความร้อนระอุ นางเป็นไข้ดังคาด

ภายในสุสานกระบี่เย็นขึ้นเพียงนี้ นางสาวเสื้อผ้าเนื้อบางตัวเดียว อีกทั้งเจียงชีวส่วยังสั่งให้หลิวชิงหฺรานเลิกนำอาหารมาให้นางอีก แม้นางจะเป็นมาร แต่ไหนเลยจะทนความทรमानถึงขั้นนี้ไหว

กู่จิ่งจื่อยิ่งขมวดคิ้วมุ่น เขาถอดเสื้อตัวนอกที่ตนสวมอยู่ออกมาห่มให้เจียงหลิงเยว่ทันที ก่อนจะล้วงท่อเข็มเงินออกมาจากอกเสื้อ ฟังเข็มลงบนจุดฝังเข็มของนางโดยเสียงแขนขาที่ถูกพันธนาการเอาไว้ด้วยโซ่

เจียงหลิงเยว่ปล่อยให้เขาจับตนขยับไปมาอย่างว่าง่าย

เมื่อกินขนมเกาสุ้อในมือหมดแล้ว ดูเหมือนเจียงหลิงเยว่จะรู้สึกดีขึ้น

มา แต่กระนั้นนางก็ยังคงหิวอยู่

นางส่งเสียงเรียกขึ้นมาอีกครั้ง พลังเลื่อนมือไปควานหาอาหารใน
อกเสื้อของกู่จิ้งจือ

กู่จิ้งจือเจ็บปวดใจนัก รู้สึกผิดที่ตนไม่ได้นำของกินติดตัวมามากกว่า
นี้ เพียงพริบตาเดียว ดวงตาที่ใช้จ้องมองเจียงหลิงเยว่ก็แดงก่ำขึ้นมา

เขาอยากตระกองกอดนางเอาไว้ในอ้อมแขนเหลือเกิน เพียงแต่ใช่
เหล็กนั้นลั่นนั๊ก ขยับได้นิดหน่อยก็ขยับอีกไม่ได้แล้ว เขาทำได้แค่หักห้ามใจ
เลื่อนมือขึ้นไปลูบเส้นผมนางอย่างแผ่วเบา ยิ่งเห็นบาดแผลบนตัว ในแววตา
ยิ่งเต็มไปด้วยความสงสาร

เมื่อพบว่าหอะไรที่พอจะกินได้ไม่เจอแล้ว บนดวงหน้าของเจียง-
หลิงเยว่ก็เผยความสิ้นหวังออกมาชัดเจน ถึงกระนั้นยังคุกเข่าหมอบลงกับ
พื้นอย่างเรียบร้อย นิ่งงันไม่ขยับตัว นางลืมหัดขึ้นอย่างเลื่อนลอย พยายาม
ชิมซาบความอบอุ่นเล็กๆ นั้นจากมือเขา

กลิ่นโอสจางๆ อบอุ่นบนตัวเขา เมื่อได้กลิ่นที่คุ้นเคย ในที่สุดจิตใจ
ที่กำลังร้อนรุ่มของเจียงหลิงเยว่ก็ได้รับการปลอบโยน มือเล็กของนางจับ
อกเสื้อเขาไว้แน่น สีหน้าและแววตาดูเชื่องซึม เมื่อความมั่งงุ่นบนุกเข้ามา
จุใจม นางปล่อยตัวจมดิ่งลงสู่ห้วงนิทรอย่างแช่มช้า

“นั่นเจ้าหรือ...กู่จิ้งจือ?” นางค่อยๆ ปิดเปลือกตาลง และเอ่ยถามขึ้น
เบาๆ ก่อนจะผล็อยหลับไป

“ข้าเอง” เขาตอบกลับด้วยเสียงทุ้มต่ำ พร้อมกับโน้มตัวลงไปกอด
ริมฝีปากที่หน้าผากของนางแผ่วเบา ประทับรอยจูบอย่างตั้งใจ

มุมปากของเจียงหลิงเยว่ยกขึ้นเป็นรอยโค้งเส้นหนึ่งอย่างพึงพอใจ
“เหมือนกับฝันเลย...”

นางกำลังฝันอยู่จริงๆ ไม่เช่นนั้นจะฝันว่ากู่จิ้งจือมาเยี่ยมนางได้
อย่างไร

กู่จิ้งจือทอดสายตามองตรูณีน้อยนอนหลับอยู่ในอ้อมกอดเขาอย่าง

ถนอมรักใคร่ ทันใดนั้นความรู้สึกกลัดกลุ้มก็ก่อเกิดในหัวใจ

“หลังเยว่ เจ้าวางใจเถิด ข้าจะพาเจ้าออกไปจากที่แห่งนี้ให้ได้” กุ๊จิงจือ
เอย่จากความรู้สึกลึกๆ ในหัวใจ

เช้าตรู่วันถัดมา ก้าวให้ที่เดินออกมาจากในห้องเป็นต้องสะดุ้งโหยงตกใจ
เพราะเห็นหลัวซิงหฺรหานดักรออยู่หน้าประตูห้อง เขาอุทานออกมา “จอมยุทธ์
น้อยหลิว นี่ท่าน...”

หลัวซิงหฺรหานรีบประสานมือคารวะก้าวให้ทันที “ท่านก้าว ข้ามาขอพบ
หมอเวทดาภู”

ก้าวให้รู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง กุ๊จิงจือออกไปตั้งแต่เมื่อคืนยังไม่กลับมา
หากถูกหลัวซิงหฺรหานจับได้ว่าเขาไม่ได้อยู่ในห้อง เกรงว่าจะเกิดเรื่องยุ่งยาก
เพิ่มขึ้นอีก

ก้าวให้กำลังคิดจะหาเหตุผลปฏิเสธ ภายในห้องพลันมีเสียงโห่โลกๆ
แว่วมา

“ก้าวให้ เจ้าคุยกับใครหรือ” เสียงของกุ๊จิงจือแว่วมาจากด้านใน

“จอมยุทธ์น้อยหลิวขอรับ เขาบอกว่ามีธุระต้องการขอพบท่าน”
ก้าวให้ได้ยินเสียงนั้นก็พลันโล่งใจทันที

“ให้เขาเข้ามาเถิด” กุ๊จิงจือตอบ

ลุ่มเสียงทั้งหมดดังขึ้นภายในห้อง ดูท่าคนคงยังนอนอยู่บนเตียง
หลัวซิงหฺรหานกระชับกระบี่จ้านหลูในมือแน่น เดินตามก้าวให้เข้าไปใน
ห้องของกุ๊จิงจือ ห่างออกไปไม่มาก เจียงเทียนซุ่นตัวอยู่ในมุ่มอับสายตา
จ้องมองภาพฉากนี้อย่างเงียบเชียบ

หลัวซิงหฺรหานเข้ามาในห้อง ก็เห็นกุ๊จิงจือนั่งหลังตรงอยู่ที่ขอบเตียง
เมื่อเห็นหลัวซิงหฺรหาน กุ๊จิงจือก็เหลือบมองเขาคาหนึ่ง ก่อนจะเอย่
ถามเสียงเย็น “จอมยุทธ์น้อยหลิวมาพบข้าด้วยเรื่องอันใดหรือ”

“ข้า...” หลัวซิงหฺรหานเผยสีหน้าแข็งกระด้าง ขณะนั้นพลันไม่รู้ว่าจะ

เอื้อนเอ่ยอันใด

เข้ากับกู่จิ้งจอกไม่ได้สนิทสนมกันเหมือนหวังภูโถ้ว หากจะวิเคราะห์ให้ลึกลงไปกว่านี้ ความจริงยังนับได้ว่าเป็นศัตรูหัวใจของเขาอยู่กลายๆ

แต่ยามนี้เรื่องราวล้วนผ่านมาครึ่งปีแล้ว เรียกได้ว่าทุกสิ่งเหมือนเดิม มีเพียงคนที่เปลี่ยนไป

เมื่อมองบุรุษผมขาวสวมอาภรณ์อยู่บนเตียงอย่างแช่มช้า หลิวชิงหรรณภัก์พลันรู้สึกผิวดันขึ้นมาในใจ

อย่างไรหมอเทวดากู๊ก็เป็นยอดบุรุษแห่งยุคผู้หนึ่ง หากไม่ใช่เพราะเอาตัวเข้ารับกระบี่ของเจียงซือส่วยแทนเจียงหลิงเยว่ เขาจะมีผมขาวเต็มศีรษะแบบนี้หรือ

ระหว่างที่หลิวชิงหรรณกำลังเหม่อ กู่จิ้งจอกก็แต่งตัวเสร็จเรียบร้อยพอดี ก่อนจะลุกขึ้นมายืนตรงหน้าแล้วมองเขาด้วยแวตาลุ่มลึก

“จอมยุทธ์น้อยหลิว ท่านมีอะไรที่พูดออกมาตรงๆ เกิด” กู่จิ้งจอกเอ่ย

เมื่อเห็นกู่จิ้งจอกดูสงบไร้กังวล หลิวชิงหรรณภัก์ก็มีกระดากอายอีก ก่อนจะเ้มปากแล้วเอ่ยขึ้น “หมอเทวดากู๊ ข้ามาก็เพื่อหลิงเยว่ มีหลายเรื่องที่ข้าคิดว่ามีเพียงท่านที่จะคลายข้อสงสัยให้ข้าได้”

“เพื่อคุณหนูรองเจียง?” กู่จิ้งจอกขมวดคิ้วเล็กน้อย “จอมยุทธ์น้อยหลิวอยากรู้เรื่องอันใดเล่า”

หลิวชิงหรรณเอ่ย “หลิงเยว่มีจี๊หยกอันหนึ่งติดตัว ทุกครั้งที่ต้องเผชิญอันตราย จี๊หยกนั้นจะปกป้องนางเสมอ ข้าได้ยินหลิงเยว่เล่าว่าจี๊หยกที่ว่าท่านเป็นคนมอบให้นาง เรื่องนี้เป็นความจริงหรือไม่”

กู่จิ้งจอกหริตามองหลิวชิงหรรณเงิบๆ ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยยอมรับ “ข้าเป็นคนมอบจี๊หยกนั้นให้นางจริง”

“เช่นนั้นท่านเคยเห็นจี๊หยกนั้นระเบิดลำแสงสีแดงสว่างเรืองรองในตอน หลิงเยว่ต้องประสพกับอันตรายหรือไม่” หลิวชิงหรรณถาม

กู่จิ้งจอกมองเขาด้วยสายตาประหลาดกว่าเก่าพลางขมวดคิ้วถาม

“ท่านเองก็เคยเห็นแสงสีแดงนั้นเช่นกันหรือ”

หลิวซิงหฺวานพยักหน้า “ไม่ใช่แค่เคยเห็น แต่ข้ายังเห็นกับตาว่าแสงสีแดงนั้นทะลุเข้าไปในร่างของหญิงเฒ่า ตอนที่นางมารชุดเหลืองนั้นกำลังจะปลิดชีวิตหญิงเฒ่า ลำแสงสีแดงนั้นได้เข้าไปในตัวหญิงเฒ่า เมื่อหญิงเฒ่าได้สติ ก็ถูกจิตมารเข้าแทรกทันที ข้าจึงสงสัยว่าที่นางตกสู่วิธิมารนั้นล้วนไม่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังของนาง แต่เกี่ยวข้องกับจี้หยกอันนั้น”

ก่อนหน้านี้กู่จิ้งจือเองก็สงสัยว่าที่เจียงหลิงเฒ่าตกสู่วิธิมารมีส่วนเกี่ยวข้องกับจี้หยกของเขา ทุกครั้งที่จี้หยกอันนั้นเปล่งแสงสีแดงออกมา เจียงหลิงเฒ่าจะเปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่ง เพราะเหตุนั้นเขาจึงตั้งใจขังเจียงหลิงเฒ่าที่ศาลานั้นโดยสร้างทำเป็นจะทำร้ายนาง ผลสุดท้ายหญิงเฒ่าก็ตกสู่วิธิมารอีกครั้งจึงดังคาด ทั้งยังลงมือทำร้ายเขา แต่ที่แปลกคือจี้หยกอันนั้นอยู่ในมือของเขา หาใช่บนตัวนางไม่

เขาในยามนั้นคิดไม่ตก ต่อมาเมื่อได้ยินว่าเจียงหลิงเฒ่าเป็นบุตรสาวของมู่ไปเฟิง ปราณมารของนางก็เป็นผลมาจากมู่ไปเฟิง เขาจึงเชื่อคำอธิบายนี้ หากมิใช่หลิวซิงหฺวานมาบอกวันนี้ว่าแสงสีแดงจากจี้หยกแทรกซึมเข้าไปในตัวเจียงหลิงเฒ่า เขาก็คงยังไม่รู้เรื่องนี้

ก่อนหน้านี้ที่เจียงหลิงเฒ่าจะกลายเป็นมาร เคยบอกไว้ว่าจี้หยกนั้นมีชื่อว่าหยกคุณณ เป็นจี้หยกของเฟินเทียน...

เฟินเทียนผู้นั้นเป็นใคร แสงสีแดงบนจี้หยกอันนั้นคืออะไร เหตุใดจึงปกป้องเจียงหลิงเฒ่าในตอนนี้นางตกอยู่ในอันตราย มิหนำซ้ำยังดึงนางให้ตกสู่วิธิมารอีกด้วย

เมื่อเห็นกู่จิ้งจือมีท่าทางใช้ความคิด หลิวซิงหฺวานก็เรียกชื่อกู่จิ้งจืออย่างเคร่งเครียด

“กู่จิ้งจือ ท่านคิดอะไรออกแล้วใช้หรือไม่ ท่านเองก็คิดว่าที่หญิงเฒ่าตกสู่วิธิมารนั้นเกี่ยวข้องกับจี้หยกของท่านเช่นกันใช่หรือไม่ คนหุบเขาเย้าหว่งอย่างพวกท่านรู้ความลับในยุทธภพมากมาย เช่นนั้นท่านก็น่าจะรู้จัก

โอสถต้องห้ามชนิดหนึ่งที่ชื่อว่าผลเนตรปีศาจ...”

หลิวซิงหฺวานยังไม่ทันจบ กุ๊จิงจือก็เหลือบเห็นเงาคนอยู่นอกห้อง จึงรีบเอ่ยตัดบททันที “จอมยุทธ์น้อยหลิวเข้าใจผิดแล้ว ข้าไม่สนใจว่า คุณหนูรองเจียงตงสู้วิธิมารได้อย่างไร และจะด้วยเหตุอันใด ยามนี้เรื่องราว ก็เป็นเช่นนี้ไปแล้ว เพื่อความสงบสุขของยุทธภพ พวกเราควรเชื่อฟังการ จัดการของประมุขเฟิง กำจัดมารให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

“กุ๊จิงจือ ท่านกำลังพูดอะไร ท่านจะมองหลิวเยวตายไปเฉยๆ เช่นนี้ หรือ” หลิวซิงหฺวานมองกุ๊จิงจืออย่างตกตะลึง พลันระเบิดโทสะต่อว่าอีก ฝ่ายทันที

กุ๊จิงจือมิได้โต้กลับ ทำเพียงมองหลิวซิงหฺวานด้วยสายตาเยือกเย็น “เช่นนั้นจอมยุทธ์น้อยหลิวจะให้ข้ามองคุณหนูใหญ่เจียงตงตายไปเฉยๆ เช่นนั้นหรือ”

หลิวซิงหฺวานสะอึก ก่อนได้ยินกุ๊จิงจือเอ่ยขึ้นมาอีก “หรือจะให้พูด ว่าจอมยุทธ์น้อยหลิวอยากเห็นเจียงซางอวีตายเล่า”

เมื่อได้ยินชื่อเจียงซางอวีแล้ว...

หลิวซิงหฺวานเสียบั่นไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยถามกุ๊จิงจือด้วยความ เจ็บปวด “ท่านไม่สนใจความเป็นตายของหลิวเยวสักนิดเลยหรือ กุ๊จิงจือ ทั้งที่ท่านก็รู้ว่าหลิวเยว...”

“รู้แล้วอย่างไร” กุ๊จิงจือเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ข้าสละชีวิตครึ่ง หนึ่งให้นางไปแล้ว จอมยุทธ์น้อยหลิวยังอยากให้ข้าสละอีกครั้งให้นาง อีกหรือ”

หลิวซิงหฺวานมองเส้นผมขาวดุจหิมะของกุ๊จิงจือแล้วสงบบาก

กุ๊จิงจือหันหลังให้เขาแล้วเอ่ย “จอมยุทธ์น้อยหลิว หากไม่มีเรื่องอื่น แล้วก็เชิญกลับไปเถิด ผู้แซ่กุ๊ยังมีตำราแพทย์ต้องอ่านต่อ ไม่สะดวกไปส่ง ท่าน”

หลิวซิงหฺวานกัดฟันกรอด กำหมัดแน่น ไม่เอ่ยวาจาได้อีก เพียง

กระชั้นกระभीเดินจากไปโดยมีกัวไห้เดินไปส่ง

กัวไห้กลับเข้ามาในห้อง เมื่อมั่นใจว่าคนที่แอบดูอยู่ไปแล้วจึงกล่าวถาม กุ๊จิงจือ “นายน้อย ผลเนตรปีศาจที่จอมยุทธ์น้อยหลัวพูดถึงคือสิ่งใดกัน ขอรับ เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เจียงหลิงเยว่ตกสู่วิถีมารหรือไม่”

กุ๊จิงจือขมวดคิ้วเอ่ย “สิ่งนั้นคือโอสถต้องห้ามชนิดหนึ่ง หากกินเข้าไป ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนต้องกลายเป็นมาร”

“เพราะเจียงหลิงเยว่กินของสิ่งนี้เข้าไปจึงได้ตกสู่วิถีมาร?” กัวไห้ตั้งข้อสงสัย

กุ๊จิงจือส่ายหน้า “การจะหลอมผลเนตรปีศาจจำเป็นต้องสังหารมาร ปีศาจในพรรคอินซานจำนวนหนึ่งร้อยตนก่อนเท่านั้น แต่บัดนี้คนพรรคอินซานเร้นกายอยู่ในยุทธภพได้แนบเนียนยิ่งนัก การจะจับตัวพวกเขาไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งไปกว่านั้นยังต้องจับถึงหนึ่งร้อยตน”

“เช่นนั้นแล้วเหตุใดอยู่ดีๆ จอมยุทธ์น้อยหลัวถึงได้เอ่ยถึงผลเนตรปีศาจขึ้นมาเล่าขอรับ” กัวไห้ถามอย่างไม่เข้าใจ

กุ๊จิงจือนิ่งงันไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยตอบ “เมื่อราวๆ สิบกว่าปีก่อน ชื่อเสียงและอำนาจของสำนักขุนเขากระบี่เทวะซวชจาย ยามนั้นมีคนจากพรรคอินซานมุ่งหน้าไปทำประลองกระบี่ที่สำนักขุนเขากระบี่เทวะไม่น้อย แต่ก็ล้วนไปไม่กลับทั้งสิ้น หลังจากหมู่ไปเฟิงตกสู่วิถีมาร พรรคอินซานก็หายตัวไปจากยุทธภพ อีกทั้งคนที่สามารถหลอมผลเนตรปีศาจได้อย่างน้อยต้องรู้วิชาทางเต๋าบ้าง

“บัดนี้ในยุทธภพนอกจากพรรคหลิงเชียวแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดแตกฉานในวิชาเหล่านี้อีก ดังนั้นหากจะสืบเรื่องผลเนตรปีศาจ พวกเราต้องเริ่มต้นจากเฟิงหฺรูลู่ยี่ เจ้าไปสั่งให้พวกปิงเต๋่าจับตาดูเฟิงหฺรูลู่ยี่ไว้ ดูว่าตัวเขามีความลับอันใดซ่อนอยู่”

กัวไห้พยักหน้า

ก๊วยจิ้งจื่อเอ่ยต่อ “สองสามวันนี้ข้าจำเป็นต้องลงเขา เจ้าปลอมตัวเป็น
ข้าสักกระยะ รั้งอยู่ที่สำนักความเทาให้ดี อย่าให้ผู้ใดจับพิรุณได้เด็ดขาด”

“นายน้อย ท่านจะลงเขาไปทำไมขอรับ” ก๊วยไห่ถาม

ก๊วยจิ้งจื่อไม่ตอบ

ไนใจก๊วยไห่ไม่เป็นสุข แต่ก็ไม่กล้าถามมากไปกว่านี้เช่นกัน